

ληξάντων μεῖζου γάρ αὐτὸς σύγχρονος τίχοιμαι, σύσπειρο μεῖζου ἀγαθόν εἶτιν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου ἡ ἄλλος ἀπαλλάξαι. Οὐδέν γάρ οἷμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι αὐθιρώπῳ, ὃσον δόξα φευδής περὶ ὧν τυγχάνει νῦν ἡμῖν ὁ λόγος ὦν. Εἰ μὲν οὖν καὶ σὺ φῆς τοιοῦτος εἶναι, διαλεγώμενος εἰ δέ δοκεῖ χρῆναι εὖν, ἐῶμεν ἦδη χαίρειν, καὶ διαλύωμεν τὸν ξύλλογον. Γορ. Άλλα φημὶ μὲν ἔγωγε, ὡς Σώκρατες, καὶ αὐτὸς τοιοῦτος εἶναι, οἷον σὺ ὑφηγήσως μὲν τοι χρῆν ἐνοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων. Πάλαι γάρ τοι, πρὶν καὶ ψῆφος ἐλθεῖν, ἐγὼ τοῖς παροῦσι πολλὰ ἐπεδειξάμην, καὶ νῦν ἵστις πορρόω ἀποτενοῦμεν, τὸ διαλεγώμενα. Σκοπεῖν οὖν χρὴ καὶ τὰ τούτων, μή τινας αὐτῶν κατέχωμεν βουλομένους τι καὶ ἄλλο πράττειν.

§ 13. Χαίρ. Τοῦ μὲν Νερύβου, ὡς Γοργία τε καὶ Σώκρατες, αὐτοὶ ἀκούετε τούτων τῶν ἀνθρώπων βουλομένων ἀκούειν εάν τι λέγητε. Εὔκοιτο δ' οὖν καὶ αὐτῷ μή γένοιτο τοσαύτη ἀσχολία, ὥστε τοιούτων λόγων καὶ σύτω λεγομένων ἀφεμένῳ προύργιατερόν² τι γενέσθαι ἄλλο πράττειν. Καλ. Νή τοὺς Νεοὺς, ὡς Χαιρεψῶν, καὶ μὲν δὴ καὶ αὐτές, πολλοῖς ἦδη λόγοις παραγενόμενος, οὐκ οἴδει πώποτε ἡσθητοῦ οὗτως ὥσπερ νυνὶ ὥστ' ἔμοιγε, καὶ τὴν ἡμέραν μόλιν εἴθειτε διαλέγεσθαι, γχριεῖσθε. Σωκ. Άλλα μήν, ὡς Καλλίκλεις, τό γέρμὸν οὐδὲν κωλύει, εἶπερ ἐθέλοι³ Γοργίας. Γορ. Αἰσχρὸν δὴ τολοιπὸν, ὡς Σώκρατες, γίγνεται, ἐμέ γε μή ἐθέλειν, καὶ ταῦτα αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον⁴ ἐρωτᾷν δὲ τις βούλεται. Άλλοι δοκεῖ τούτοις, διαλέγου τε καὶ ἐφώτα δὲ τι βούλει. Σωκ. Ακούεις δὴ, ὡς Ι'οργία, ὁ Ναυμάχως ἐν τοῖς λεγομένοις ὑπὸ σοῦ. Ἰσως γάρ τοι, σοῦ ὄρθως λέγοντος, ἐγὼ οὐκ ὄρθως ὑπολαμβάνω. Ρητορικὸν φῆς ποιεῖν⁵ οἵστις τὸ εἶναι, εάν τις βούληται πάρα σοῦ μανθάνειν; Γορ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν περὶ πάντων, ὥστ' ἐν δχλῷ πιθανὸν εἶναι, σὺ διδάσκουτα, ἄλλα πείθουτα; Γορ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Ἐλεγες τοίνυν δὴ στις καὶ περὶ τοῦ ὑγιεινοῦ τοῦ ιατροῦ πιθανώτερος ἔσται δέ ρίτωρ. Γορ. Καὶ γάρ ἐλεγον, ἐν γε δχλῷ. Σωκ. Οὐκοῦν τὸ ἐν δχλῷ τοῦτό εἶτιν εὐ τοῖς μή εἰδόσιν; οὐ γάρ δὴ που ἔγε τοῖς εἰδόσι τοῦ ιατροῦ πιθανώτερος ἔσται. Γορ. Α-

— 5. Δόξα φευδής.) Κατ' αἰτιατικὴν ἐχρήσιν λέγεσθαι, «Δόξαν φευδῆ», διὰ τὸ προηγητιμενού ἀιτισθεμένων εἶναι Νερύπατεύοι δὲ ἀν τὸ δοκοῦν ἀσύντακτον, προσπαχουόμενον τὸ Ἐστὶ φέναι, ὡς ἀτημειώσατο δὲ Ἐ. — 6. Εἰ δὲ δοκεῖ.) Ἐκ ΔΓ, ΑΤ, εἰ δὲ καὶ δοκεῖ. — 7. Ἰσως μὲν τοι χρῆν.) Ανέστικεν δὲ Γοργίας καὶ φεύγει τὴν διαλέξιν αἰτιάτων δὲ τοὺς πι-

» ρόντας πανούργως, ὡς οὐκ ἀνεξουμένος. — 8. ΣΧ.

§ 13, 2. Ηρούργιατερον.) «Προτιμώτερον.» ΣΧ. — 3. ἐθέλοι) ΔΓ, ἐθέλει.

— 4. Καὶ ταῦτα αὐτὸν ἐπαγγειλάμενος) καὶ τοῦτα, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐγώ, μηδενὸς ἔτερου με προκαλέσαντος, ἐπιγράψαμεν κτλ. — 5. Προτομένος φῆς ποιεῖν.) «Ἐν τοῖς λειψάνος ἐπρότος ἐλ τοῦ φέρεται τὸς ἀ-

ληθῇ λέγεις. Σωκ. Οὐκοῦν, εἴπερ τοῦ ιατροῦ πιθανώτερος ἔσται, τοῦ εἰδότος πιθανώτερος γίγνεται; Γορ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκ ιατρὸς γε ὅν· ἢ γάρ; Γορ. Ναὶ. Σωκ. Ό δέ μὴ ιατρὸς γε δῆπου ἀνεπιστήμων ὃν ὁ ιατρὸς ἐπιστήμων; Γορ. Δῆλου ἔτι. Σωκ. Ό οὐκ εἰδὼς ἄρα τοῦ εἰδότος ἐν οὐκ εἰδόσι πιθανώτερος ἔσται, ὅταν ὁ ῥήτωρ τοῦ ιατροῦ πιθανώτερος ἡτοῦτο συμβάνει ἢ ἄλλο τι; Γορ. Τοῦτο ἐνταῦθα γε συμβάνει. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἀπάστας τέχνας ὡσταῖς ἔχει ῥήτωρ καὶ ἡ ῥητορική· αὐτὰ μὲν τὰ πρόγυματα οὐδὲν δεῖσανταν εἰδέναι ὅπως ἔχει, μηχανὴν δέ τινα πειθῶς εὑροκέντι, ὡς εφαίνεσθι τοῖς οὐκ εἰδόσι μάλλον εἰδέναι τῶν εἰδότων.

§ 14. Γορ. Οὐκοῦν πολλὴ ῥᾶστῶν, ὡς Σώκρατες, γίγνεται, μὴ μαθέντας τὰς ἄλλας τέχνας, ἄλλος μίαν ταύτην, μηδὲν ἐλαττούσθαι τῶν δημιουργῶν; Σωκ. Εἰ μὲν ἐλαττοῦται ἢ μὴ ἐλαττοῦσθαι ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων διὰ τὸ οὔτως ἔχειν, αὐτίκις ἐπισκεψόμεθα,² ἐάν τι ἡμῖν πρὸς λόγου ἢ· νῦν δέ τόδε πρότερον σκεψώμεθα, ἄρα τυγχάνει³ περὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον, καὶ τὸ αἰσχρόν καὶ τὸ οὐκλέν, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν, οὗτως ἔχων ὁ ῥητορικὸς ὡς περὶ τὸ ὑγιεῖν, καὶ περὶ τὰ ἄλλα ὃν αἱ ἄλλαι τέχναις αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδῶς, τι ἀγαθὸν ἢ τι κακόν ἔστι, ἢ τι καλὸν ἢ τι αἰσχρὸν, ἢ δίκαιον ἢ ἀδίκον, πειθώ δέ περὶ αὐτῶν μεμηχανημένος, ὡστε δοκεῖν εἰδέναι οὐκ εἰδότις, ἐν οὐκ εἰδόσι, μάλλον τοῦ εἰδότος· ἢ ἀνάγκη εἰδέναι, καὶ δεῖ προεπιστάμενον ταῦτα ἀφιέσθαι παρὰ σὲ, τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ῥητορικὴν; εἰ δέ μὴ, σὺ, ὁ τῆς ῥητορικῆς διδάσκαλος, τούτων μὲν οὐδὲν διδάξεις τὸν ἀφικνούμενον, οὐ γάρ σὸν ἔργον, ποιήσεις δὲ ἐν τοῖς πολλοῖς δοκεῖν εἰδέναι αὐτὸν τὰ τοικῦτα, οὐκ εἰδότα, καὶ δοκεῖν ἀγαθὸν εἶναι, οὐκ ὅντα; ἢ τοπαράπτυ οὐχ οἵσις τε ἔτη αὐτὸν διδάξαι τὴν ῥητορικὴν, ἐὰν μὴ προειδῆ περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν; ἢ πῶς τὰ τοικῦτα ἔχει, ὡς Γεργίκ; καὶ πρὸς Διός, ὡσπερ ἄρτι εἶπες, ἀποκαλύψας τῆς ῥητορικῆς εἰπὲ τις ποθ' ἢ δύναμις ἔστιν. Γορ. Άλλ' ἐγὼ μὲν οἶμαι, ὡς Σώκρατες, ἐάν τύχῃ μὴ εἰδὼς, καὶ ταῦτα παρὰ ἔμοῦ μαθήσεσθαι. Σωκ. Ἐγείρης· καλῶς γάρ λέγεις· ἐάν περ ῥητορικὸν σύ τινα ποιήσῃς, ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδίκα, ἵτοι πρότερον γε ἢ ὑστερού⁴ μαθόντα παρὰ σοῦ. Γορ. Πάνυ γε. Σωκ. Τί οὖ; ὁ τὰ τεκτονικὰ μεμαθηκὼς, τεκτονικός; ἢ οῦ; Γορ. Ναὶ. Σωκ.

² ποκοίστες «Γοργίου ἐντρεπτειδες ἔλεγ- τυγχάνει.) «Ο δεύτερος ἐκ τοῦ τριῶν
» Χρ. • ΣΧ.

³ § 14, 2. Αὕτης ἐπισκεψόμεθα) «Ἄν- » τῆς ἀποκρίσεως Γοργίου ἀποτελεῖται
» τίκα, εὐθέως καὶ παραχρῆμα· νῦν ὑστερού.) «Ο τοῖτος δέ ἐντεῦθεν ἐκ τῶν
» δὲ, μικρὸν ὑστερού.» ΣΧ. — 3. Ἄρα «πράγματαν ἀποδεικτικὸς ἔλεγχος.» ΣΧ.

Οὐκοῦν καὶ ὁ τὰ μουσικά, μουσικός; Γορ. Ναι. Σωκ. Καὶ ἡ ιατρική, ιατρική, καὶ τἄλλα σύτα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγου, ὁ μεμαθηκώς ἔκαστα, τοιςυπότος ἐστιν οἶνον ἔκαστον ἢ ἐπιστήμη ἀπεργάζεται; Γορ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν, κατὰ τοῦτον τὸν λόγου, καὶ ὁ τὰ δίκαια μεμαθηκώς, δίκαιος; Γορ. Πάντως δῆτον. Σωκ. Ὁ δὲ δίκαιος δίκαιαί ποιεῖ πράττει; Γορ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν ἀνάγκη τὸν ῥητορικὸν δίκαιον εἶναι, τὸν δὲ δίκαιον βούλεται δίκαια πράττειν; Γορ. Φαίνεται γε. Σωκ. Οὐδέποτε ὅρα βουλήσεται ὁ γε δίκαιος ἀδίκειν. Γορ. Ἀνάγκη. Σωκ. Τὸν δὲ ῥητορικὸν ἀνάγκην ἐκ τοῦ λόγου δίκαιον εἶναι. Γορ. Ναι. Σωκ. Οὐδέποτε ὅρα βουλήσεται ὁ ῥητορικὸς ἀδίκειν. Γορ. Οὐ φαίνεται γε.

§ 15. Σωκ. Μέρανται οὖν λέγων δλίγω πρότερον ὅτι οὐ δεῖ τοῖς παιδετρίαις ἐγκαλεῖν, σὺδ' ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων, ἐὰν θέματην τὴν πυκτικὴν μὴ κακῶς γροῦται καὶ ἀδεκῆ; ὀσαύτως δὲ οὗτο² καὶ ἐὰν ὁ ῥήτωρ τὴν ῥητορικὴν ἀδίκως γροῦται, μὴ τῷ φιλάξειντι ἐγκαλεῖν, μηδὲ ἐξελαύνειν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τῷ αδικοῦντι καὶ σὺν δρῆσι χονισάντι τὴν ῥητορικὴν; ἐφρήθη ταῦτα ἡ δὲ; Γορ. Ἐφρήθη. Σωκ. Νῦν δέ γε ὁ αὐτὸς οὗτος φαίνεται ὁ ῥητορικὸς σὺν ᾧ ποτε ἀδικήσας ἢ οὐ; Γορ. Φαίνεται. Σωκ. Καὶ τοῖς πρότοις γε, ὁ Γοργία, λόγοις ἐλέγετο ὅτι ἡ ῥητορικὴ περὶ λόγους εἴη, σὺ τοὺς τοῦ ἀρτίου καὶ περιττοῦ, ἀλλὰ τοὺς τοῦ δικαιοῦ καὶ ἀδίκου ἢ οὐ; Γορ. Ναι. Σωκ. Ἐγὼ τοίνυν, σοῦ τότε ταῦτα λέγοντος, ὑπέλαθον ὃς οὐδέποτε ᾧ εἴη ἡ ῥητορικὴ ἀδίκου πράγμα, ὃ γέ τοι περὶ δικαιοσύνης τοὺς λόγους ποιεῖται ἐπειδὴ δὲ δλίγους ὑστεροῦ ἐλεγεῖς, δέι ὁ ῥήτωρ τὴν ῥητορικὴν κανόνας δικίως γροῦται, οὗτοι θηραπότοις καὶ τίγησάμενοι σὺ συνάδειν τὰ λεγόμενα, ἐκείνους εἶπον τοὺς λόγους, ὅτι εἰ μὲν κέρδος τίγοι τὸ ἐλέγγεσθαι, ὡσπερ ἐγώ, δέξιον εἴη διαλέγεσθαι εἰ δὲ μή, ἐὰν γαίρειν. Υστερού δέ τις ἀντιστέψεμένων, ὄρθις δὴ καὶ ντὸς ὅτι αὖ πάλιν διμολυγεῖται³ τὸν ῥητορικὸν ἀδίκοντον εἶναι ἀδίκως γροῦσθαι τὴν ῥητορικὴν καὶ ἐθέλειν ἀδίκειν. Ταῦτα σὺν ᾧ ποτε ἐγειρεῖ, μάζ τὸν Κύνα,⁴ ὁ Γοργία, οὐκ δλίγης συνουσίας ἔστιν ὡστεικανῶς διασκέψασθαι.

§ 16. Ηὐλ. Τί δέ, ὁ Σώκρατες, οὗτος καὶ σὺ περὶ τῆς ῥητορικῆς δοξάζεις, ὡσπερ νῦν λέγοις; ἢ οὕτι, ὅτι Γοργίας ἡσχύνθη

§ 15, 2. Ὁσαύτως ἐτοίμαστε (οὗτος είναι τοις). Οὐ τις τούτων; Ταῦτα δὲ τοῦτο [αυτούτου] καταδίδουσά τοις τάπερ τῶν δύο ταυτοτήμων πρᾶγμάτων: ὡσπερ γάρ λέγεται «Ο αὐτὸς οὗτος, καὶ Ταῦτα τοῦτο», οὗτος τίνος μεταφραστής, in con-fesso fuit. — Κατά τέ τοις αὐτοῖς ἐπιφρήματα διπλούσται, 4. Μάζ τὸν Κύνα.) Ἐπιθετικής σημειώσεων έμφασις. Εἴχε γάρ εἰπεῖν ἀνθρώπους (§ 37).

σοι μὴ προσομοιούσαι τὸν ῥητορικὸν ἀνδρὸν μὴ σὺχι καὶ τὰ δι-
καια εἰδέναι, καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθά, καὶ ἐξν μὴ ἔλθῃ ταῦτα
εἰδὼς παρ' αὐτὸν, αὐτὸς διδάξειν ἔπειτα; ἐκ ταύτης² λόγως τῆς ὁ-
μολογίας ἐναντίου τι συγένη ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο ὃ δὴ ἀγαπᾶς, αὐ-
τὸς ἄγων ἐπὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα. Ἐπεὶ τῶν οἵτινες ἀπαρνήσεσθαι
μὴ σύχι καὶ αὐτὸν ἐπιστασθαι τὰ δίκαια καὶ ἄλλους διδάξειν;
Αλλ' εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν πολλὴ ἀγροικία ἐστὶ τοὺς λόγους. Σωκ.
Ω³ καλλιστε Πῶλε, ἀλλά τοι εἴπειτε τούτης κτώμεθα ἐταιρους καὶ ψεύτες,
ἴνα, ἐπειδὴν αὐτοὶ πρεσβύτεροι γιγνόμενοι σφαλλώμεθα, παρόντες
ὑμεῖς οἱ νεώτεροι ἐπανορθώτε ήμῶν τὸν βίον καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν
λόγοις. Καὶ νῦν, εἴ τι ἐγώ καὶ Γοργίας ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμε-
θα, σὺ παρόντος ἐπανόρθου δίκαιος δ' εἶ καὶ ἐγώ ἐνέλητο, τῶν ὀμο-
λογημένων εἴ τι σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὠμολογῆσθαι, ἀναβέσθαι,³ διτι
ἀν σὺ βούλη, έσσαι μοι ἐν μόνου φυλάττης. Πωλ. Τί τοῦτο λέγεις;
Σωκ. Τὴν μακρολογίαν, ὡς Πῶλε, θυν καθέξῃς, ἢ τοπρῶτου ἐπε-
χείρηστας χρῆσθαι. Πωλ. Τί δέ; οὐκ ἐξέσται μοι λέγειν ὅπόσα ἀν
βούλαιμα; Σωκ. Δεινά μὲντος ἀν πάθοις, ὡς βέλτιστε, εἰ Ἀθηναῖς
ἀφικόμενος, οὐ τῆς Ἑλλάδος τέλειστη ἐστὶν ἐξουσία τοῦ λέγειν, ἔ-
πειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀτυχήσας. Αλλὰ ἀντιθεστοτε τὸ, σαῦ
μακρὸς λέγοντος καὶ μὴ ἐθέλοντος τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, σὺ
δεινὰ αὖ ἀν ἐγώ πάθοιμι, εἰ μὴ ἐξέσται μοι ἀπιέναι καὶ μὴ ἀκού-
ειν σου; Αλλ' εἴ τι κίνδη τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, καὶ ἐπανορθώ-
σασθαι αὐτὸν βούλει, ὥσπερ τὸν δὴ ἐλεγον, ἀναθέμενος διτι σοι δο-
κεῖ, ἐν τῷ μέρει ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμενος, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ Γοργίας,
ἐλεγχέ τε ἐλέγγον. Φῆς γάρ δῆπου καὶ σὺ ἐπιστασθαι ἀπέρ Γοργίας,
ἢ οὐ; Πωλ. Εὔγογε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ σὺ κελεύεις σεαυτὸν ἐρωτῶν
ἐκάστοτε διτι σὺν τις βούληται, ὡς ἐπιστάμενος ἀποκρίνεσθαι; Πωλ.
Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Καὶ νῦν δὴ τούτων ὅπότερον βούλει ποίει ἐρώ-
τα, ἢ ἀποκρίνου.

§ 17. Πωλ. Αλλὰ ποιήσω ταῦτα, καὶ μοι ἀπόκριναι, ὡς Σή-
κρατες. Ἐπειδὴ Γοργίας ἀπορεῖν σοι δοκεῖ περὶ τῆς ῥητορικῆς, σὺ
αὐτὸν τίνα φῆς εἶναι; Σωκ. Ἄρχ ἐρωτῶς θυτινα τέχνην φημι εἶ-
ναι; Πωλ. Εὔγογε. Σωκ. Οὐδεμία ἔμοιγε δοκεῖ, ὡς Πῶλε, ὡς γε
πρὸς σὲ τὰληθῆ εἰρησθαι. Πωλ. Αλλὰ τί σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶ-
ναι; Σωκ. Πρᾶγμα ὁ φῆς σὺ ποιῆσαι τέχνην, ἐν τῷ συγγράμ-

§ 16. 2. Διδάξειν ἔπειτα; ἐκ ταύτης κτλ.) Ὡηθησάν τινες ἐκ τῆς Λατίνης μεταφράσσεις ὄρθριμενοι στυ-
τέου εἶναι, «διδάξειν; ἔπειτα ἐκ ταύτης» τοῖς ἔχομένοις συγάπτοντα τὸ χρονικὸν
ἐπιφράμα. Βούτη μὲν τοι ταῦτα εἶναι τὸ λεύθρον ἀδε τῷ ἀγωτέρῳ εἰρημένῳ

— 3. Ἀγαθίσθαι.] «Τὸ θέσθαι τὸ ἀντικείμενον τῷ καὶ θεμένῳ» ΣΧ.
Δημειον ἐν ἄλλοισ (Ιππάρχ. σελ. 229) «Ἀναβέσθαι ἐπὶ τῶν πεστῶν ἐλεγον οἱ παιζοντες. Οὐς γέρ μὴ κατὰ τὸ ὅδον
«ἐκέντας τούτους ἀνατίθεται.» ΣΧ.

ματι² ὁ ἐγὼ ἔνσυγχος ἀνέγνων. Πωλ. Τί τοῦτο λέγεις; Σωκ. Εὐπαιρίαν ἔγωγέ τινα. Πωλ. Ἐμπειρία ἄρα σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι; Σωκ. ἔμοιγε, εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις. Πωλ. Τίνος ἐμπειρία; Σωκ. Χάριτός τινος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας. Πωλ. Οὐκοῦν καλέν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις; Σωκ. Τί δὲ, ὦ Πῶλε; πέπυσαι ἡδη παρ' ἐμοῦ ὅτι φημί αὐτὴν εἶναι, ὅστε τὸ μετὰ τοῦτο ἐρωτήσει οὐκαλή μοι δοκεῖ εἶναι; Πωλ. Οὐ γάρ πέπυσμαι ὅτι ἐμπειρίαν πινάκι αὐτὴν φῆς εἶναι; Σωκ. Βούλει οὖν, ἐπειδὴ τιμᾶς τὸ χαρίζεσθαι, σμερόντι μοι χαρίσασθαι; Πωλ. Εγωγε. Σωκ. Ἐρου νῦν με, ὁψοποιά τῆτις μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι. Πωλ. Εστῶ δὴ, τις τέχνη ὁψοποιά. Σωκ. Οὐδεμία, ὦ Πῶλε. Πωλ. Αλλά τι, φάθι. Σωκ. Φημί δὴ, ἐμπειρία τις. Πωλ. Τις, φάσι;. Σωκ. Φημιτὸς δὴ, χάριτος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας, ὦ Πῶλε. Πωλ. Ταῦτα δέ ἔστιν ὁψοποιά καὶ ῥητορική; Σωκ. Οὐδαμῶς γε ἀλλὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως³ μόριον. Πωλ. Τίνος λέγεις ταύτης; Σωκ. Μή ἀγροκότερον ἡ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν, δικῶ Γοργίου ἐνεκά λέγειν,⁴ μή σίνται με διακωμῷδεῖν τὸ ἔχυτον ἐπιτήδευμα. Ἐγὼ δὲ εἰ μὲν τοῦτο ἔστιν ἡ ῥητορικὴ τῆς Γοργίας ἐπιτηδεύει, οὐκ οἶδα καὶ γάρ ἄρτι ἐκ τοῦ λόγου οὐδὲν ἡμῖν καταφανὲς ἐγένετο, τί ποτε οὗτο γίγειται· ὃ δ' ἐγὼ καλῶ τὴν ῥητορικὴν, πράγματός τινος ἔστι μόριον οὐ δευτέρης τῶν καλῶν. Γορ. Τίνος, ὦ Σώκρατες; εἰπὲ μηδὲν ἐμὲ αἰσχυνθεῖς.

§ 18. Σωκ. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὡς Γοργία, εἶναι τι ἐπιτήδευμα, γνικὸν μὲν οὔ, ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς καὶ ἀνθρώπειας² καὶ φύσει δεινῆς πρεστομικεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Καλῶ δὲ αὐτοῦ ἐγὼ τὸ καιρόδαιον κολακεῖχυ. Ταύτης μοι δοκεῖ τῆς ἐπιτηδεύσεως πολλά μὲν καὶ ἄλλα μόρια εἶναι, διὸ δὲ καὶ ἡ ὁψοποιητική· Εδοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, ὡς δὲ ὁ ἐμὸς λόγος, οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τοιβή ταύτης μόριον καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐγός καλῶ, καὶ τὴν γε κομμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν, τέτταρα ταῦτα μόρια ἐπὶ τέτταροι πράγματιν.³ Εἰ οὖν βούλεται Πῶλος πυνθάνεσθαι, πυνθανέτω.

§ 17. 2. [Ἐν τῷ συγγράμματι.] «Ἐκ τοῦτον δῆλον, ὅτε οὐκ ὁ ἐξ ἀρχῆς τοῦ Πλάτου ἱόγος αὐτοσχέδιος ἦν, ἀλλὰ σύγγραμμα. — 3. [Ἐπιτηδεύσεως] αἱτηθέρει ἐπιτήδευμα καὶ ἐπιτήδευσις· αὐτην μὲν γάρ ἐνέργειαν δῆλον, ἔκεινο δὲ ποῖον οὐσίαν, ὡς φυσι Πλούταρχος. Οὐτοις οὖν καὶ ἡ κοίκια ἀκούσις, καὶ φύσις καὶ φύσισις, τὰ μὲν οἷον κούσιν, οἳν τὰ πρώτα, τὰ δὲ οἷον ἐνέργειαν. — 4. Οὐνῶ Γοργίου ἐνεκα λέγειν. [Οὐκεῖ, εὐλαβῶς ἔχει] Τίμ. καὶ Φάν. «Οὐκεῖν, τὸ ματος; κακίωπτερό, τοριστερό ἐπεισά-

«ρεθεῖσθαι δῆλοτ πάρι τοῖς παλαιοῖς. »Οὐνῶ, ἀναδυόμενος;» Φατ.

§ 18. 2. Ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς καὶ ἀνθρώπειας.] Τοῦτο δὲ ὁ Πλάτωνος μαθητῆς Ισοχρότης (Κατὰ τῶν σοφιστ. § 9, σελ. 295) «ψυχῆς ἀνθρικῆς καὶ δοξαστικῆς» εἴργεται περὶ τῆς ῥητορικῆς ἐκείνης ἀπλῶς λέγων, οὐ φανταστικῶς αὐτὴν. — 13. [Ἐπὶ τέτταροι πράγματιν.] Οὐψοποιητική μὲν ἐπὶ βράχυσι, ῥητορικὴ δὲ ἐπὶ λόγοις, κομμωτικὴ ἐπὶ σώματος; κακίωπτερό, τοριστερό ἐπεισά-

Οὐ γάρ πω πέπυσται ὁποῖου φημὶ ἐγὼ τῆς κολακείας μόριον εἶναι τὴν ῥητορικὴν, ἀλλ' αὐτὸν λέληθε οὕτω ἀποκεκριμένος, ὃ δὲ ἐπανερωτᾷ εἰ οὐ καλὸν ἥγουμαι εἶγαί ἐγὼ δὲ αὐτῷ οὐκ ἀποκρινοῦμαι πρότερον εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἥγουμαι τὴν ῥητορικὴν, πρὶν ᾧ πρῶτον ἀποκρίνωμαι ὅτι ἔστιν. Οὐ γάρ δίκαιον, ὡς Πῶλε. Ἀλλ', εἴπερ βούλει πυθέσθαι, ἐρώτας ὁποῖον μόριον τῆς κολακείας φημὶ εἶναι τὴν ῥητορικὴν. Πωλ. Ἐρωτῶ δὴ καὶ ἀπόκριναι, ὁποῖον μόριον. Σωκ. Ἄρ' οὖν θν μάθοις ἀποκριναμένου; ἔστι γάρ τὸ ῥητορική, κατὰ τὸν ἐμὸν λόγον, πολιτικῆς μορίου εἰδωλον. Πωλ. Τί οὖν; καλὸν ἡ αἰσχρὸν λέγεις αὐτὴν εἶγα; Σωκ. Αἰσχρὸν ἔγωγε τὰ γάρ κακὰ, αἰσχρὸν ἐγὼ καλῶ ἐπειδὴ δεῖσοι ἀποκρινασθαι ὡς τίδη εἰδότι μὲν ἐγὼ λέγω. Γορ. Μὰ τὸν Δια, ὡς Σώκρατες ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὅτι λέγεις. Σωκ. Εἰκότως γε, ὡς Γοργία, οὐδὲν γάρ πω σαφές λέγω. Πῶλος δὲ ὅδε νέος ἔστι καὶ ὁξύς.⁴ Γορ. Ἄλλ' τοῦτον μὲν ἔχ, ἐμοὶ δὲ εἰπέ, πῶς λέγεις πολιτικῆς μορίου εἰδωλον εἶναι τὴν ῥητορικὴν. Σωκ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐγὼ πειράστομαι φράσαι ὃ γέ μοι φαίνεται εἶναι τὸ ῥητορική· εἰ δὲ μὴ τυγχάνει διν τῷτο, Πῶλος ὅδε ἐλέγξει. Σῶμά που καλεῖς τι καὶ ψυχήν; Γορ. Πῶς γάρ οὐ; Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τούτων οἵτινα εἶναι ἐκατέρου εὔεξιαν; Γορ. Εἴγωγε. Σωκ. Τί δέ; δοκοῦσαν μὲν εὔεξιαν, οὔσαν δὲ οὐ; οἵτινας ὁνδε λέγω πολλοὶ δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τὰ σώματα, οὐς οὐκ ἀν ῥηδίως αἰσθαντό τις, διτι οὐκ εὖ ἔχεισιν, ἀλλος τὸν ιατρὸν τε καὶ τὸν γυμναστικὸν τις. Γορ. Ἀληθῆ λέγεις. Σωκ. Τὸ τοιοῦτον λέγω καὶ εὐ σώματι εἶναι καὶ εὐ ψυχῇ, ὅτι ποιεῖ μὲν δοκεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ἔχει δὲ οὐδὲν μᾶλλον. Γορ. Ἐστι ταῦτα.

§ 19. Σωκ. Φέρε δὴ σοι, ἐὰν δύνωμαι, σαφέστερον ἐπιδείξω τὸ λέγω. Διυοῖν σύγειν πραγμάτου δύο λέγω τέχνας, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῇ ψυχῇ πολιτικὴν² καὶ τὸν δὲ ἐπὶ τῷ σώματι μίαν μὲν οὐτως δύοράσκαι οὐκ ἔγω σοι μιᾶς δὲ οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν γυμναστικὴν, τὴν δὲ ιατρικήν· τῆς δὲ πολιτικῆς αὐτίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ τὴν νομοθετικήν, αὐτίστροφον δὲ τῇ ιατρικῇ τὴν δικαιοσύνην.³ Ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ ἀλλήλαις ἀτε περὶ τὸ αὐτὸ οὔσαι ἐκάτεραι τούτων, τῇ τε ιατρικῇ τῇ γυμναστικῇ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ τῇ νομοθετικῇ.

λογισμοῖς. — 4. Νέος ἔστι καὶ ὁξύς] «Νέος ἔστι καὶ ὁξύς· ἀμαθής δηλούστι καὶ προπετής.» Πλάτων ἐν Γοργίᾳ. Σουΐδ.

§ 19. 2. Πολιτικὴν.] «Ἡ πολιτικὴ διαιρεῖται ὡς δύον εἰς μέρη τὴν νομοθετικὴν καὶ δικαστικὴν αὗται γάρ.

»ἀλλήλων προσδέσονται, τὰ δὲ αὐτοῖς ναιρέμενα, εὑ. Καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὁ αὐτὸς τῆς δικαιοσύνης τρόπος.» Σ. X.

— 3. Ἀντίστροφον . . . τὴν δικαιοσύνην.] οἵουντι ἀνάλογον ἐπεργάζεται ίστος καὶ ἐν τῇ περὶ τὸ οῷμα τέχνῃ, τοῦτο δικαιοσύνη ἐν τῇ περὶ τῇ ψυχῇ. «Δι-

θμως δὲ διαφέρουσι τι ἀλλήλων. Τεττάρων δὴ τούτων οὐσῶν καὶ ἀεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευστῶν, τῶν μὲν τὸ σῶμα, τῶν δὲ τὴν ψυχὴν, ἡ κολακευτικὴ αἰσθομένη, οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ στοχαστικένη, τέτραχη ἔχουσα διανείματα, ὑποδῆσα ὑπὸ ἐκαστον τῶν μορίων, προσποιεῖται εἶναι τοῦτο ὅπερ ὑπέδυτο καὶ τοῦ μὲν βελτίστου οὐδὲν φρουτίζει, τῷ δὲ ἀεὶ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν καὶ ἔξαπατᾷ, ὥστε δοκεῖ πλείστους ἀξέιας εἶναι. Υπὸ μὲν οὖν τὴν ιατρικὴν ἡ ὁψοποιητικὴ ὑποδέδυτη, καὶ προσποιεῖται τὰ βελτίστα στια τῷ σώματι εἰδέναι. Οστε εἰ δέοι ἐν παιστι διαγωνίζεσθαι ὁψοποιόν τε καὶ ιατρόν, ἡ ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνοίτοις ὥσπερ οἱ παιδεῖς, πότερος ἐποιεῖ¹ περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων ἢ πουηρῶν ὁ ιατρὸς ἢ ὁψοποιός, λιμῷ δῆμῳ ἀποθανεῖν² τὸν ιατρόν. Κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸν κακῶ, καὶ αἰσχρόν φημι εἶναι τὸ τοιοῦτον, ὃ Πῶλε, τοῦτο γάρ πρὸς σὲ λέγω, ὅτι τοῦ ἡθέος στοχάζεται ἀνευ τοῦ βελτίστου· τέχνην δέ αὐτὴν σῦ φημι εἶναι, ἀλλ᾽ ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα καὶ προσφέρει, ὅποια ἀττα τὴν φύσιν ἐστὶν, ὥστε τὴν αἰτίαν ἐκάστου μὴ ἔχειν εἰπεῖν· ἐγὼ δὲ τέχνην οὐ καλῶ ὃ ἀν ἡ ἀλογον πρᾶγμα. Τούτων δὲ πέρι εἰ ἀμφισβητεῖς, ἐθέλω ὑποσχεῖν λόγον.

§ 20. Τῇ μὲν οὖν ιεριακῇ, ὥσπερ λέγω, ἡ ὁψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται, τῇ δὲ γυμναστικῇ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τούτους ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ καὶ ἀγεννής καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασι τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ ἐσθῆσει³ ἀπατῶσα, ὥστε ποιεῖν ἀλλότριον καλλιόπειρον ἐφελκομένων τοῦ σικείου τοῦ διά τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν. Ίγε οὖν μὴ μακρολογῶ, ἐθέλω σε εἰπεῖν ὥσπερ οἱ γεωμέτραι ἡδη γάρ ἀν τοιστοις ἀκολουθήσεις, ὅτι, ὁ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο ὁψοποιητικὴ πρὸς ιατρικὴν μᾶλλον δὲ ὡδεῖς ἔστι, ὁ κομμωτικὴ πρὸς γυμναστικὴν, τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς υφισθετικὴν, καὶ ἔστι, ὁ ὁψοποιητικὴ πρὸς ιατρικὴν, τοῦτο ῥυτορικὴ πρὸς δικαιοσύνην. Οπέρ μέντοι λέγω,⁴ διέστηκεν τοῦτῳ φύσει ἀτε δὲ ἐγγὺς δύτων, φύρουσται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ πε-

* καὶ οσύνην, ἀλλ' οὐ Δικαστικὴ τοῦτην προσεῖπεν οὐα μὴ τὸ δικαστικὲν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ διανεμητικὸν, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὴν τῆς ψυχῆς εἰς ἔκατην τὴν τὴν ἐνέργειαν περιλαβῃ τὸ οὐρανόμα.» ΣΧ. — 4. [Ἐπαίει] Ἀμεινον ἀν γράφοις, ἐπαίει, καθάπερ ἔθοξε καὶ τῷ Ε. — 5. Λιμῷ δὲν ἀποθανεῖν.] * Η ὡς τῶν ἀνοίτων τοῦτο αὗτοῦ καταψηφισταμένων, ἡ ὡς ἀπειλαθέντας ἀντῶν, καὶ τοῦ ἐι τῆς ιατρικῆς μισθοῦ τετερούμενον, σπάνει τῆς τροφῆς ἀποθανεῖν.» ΣΧ.

Τόμ. Δ.

§ 20, 2. [Ἐσθῆσει] ΗΔ, ΑΤ, αἰσθήσεις Επερσοι δὲ διώρθουν πάλαι, «ἐσθῆσις τουτέστιν ἐνδύμασι (παρὸτε «τὴν ἐσθὴν εὐθεῖαν»). Τὸ δὲ ἡμέτερον «ἐσθῆσει» (παρὸτε «Ἐσθείσθι») ἐνεργεῖς ἐστὶ δηλωτικὸν, διπερ τὸ συνθένυσον, αἴνδυτει. — 3. [Οπέρ μέντοι λέγω κ. τ. λ.] Υποπτον ἔδοξε τῷ Ε. τὸ χωρίον οὐ πάνυ συχῶς ἐκπερρυσμένον. Ιωας γραπτέος, Λπερ. — 4. [Ἄτε δὲ ἐγγὺς δύτων.] * Επὶ γάρ τῶν περὶ σῶματὴν διατάσσει τούτων πρωταρθρίαι εὐχερής ψυχὴ γάρ το καταναντικὸν δε τὸ καρυόμενον. Επὶ

ει ταῦτα σφρισται καὶ ρήτορες, καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅτι χρίσωνται⁵ οὗτοι αὐτοῖς οὐτε οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι τούτοις. Καὶ γάρ ἀν
εἰ μὴ τὸ ψυχῆς τῷ σώματι ἐπεστάτει, ἀλλ᾽ αὐτὸς αὐτῷ, καὶ μὴ
ὑπὸ ταύτης κατεθεωρεῖτο καὶ διεκρίνετο ἡ τε ὀψοποιητικὴ καὶ ἡ ια-
τρικὴ, ἀλλ᾽ αὐτὸς τὸ σῶμα ἔκρινε σταθμῶμενον ταῖς γάρισι ταῖς πρὸς
αὐτὸν, τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἀν πολὺ ἔν, ὡς φίλε Πῶλε, σὺ γάρ τού-
των ἐμπειρος,⁶ ὁμοῦ ἀν πάντα χρηματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ, ἀ-
κριτῶν ὅντων τῶν τε ὑγιεινῶν καὶ ιατρικῶν καὶ ὀψοποιητικῶν. Οὐ
μὲν οὖν ἐγώ φημι⁷ τὴν ρήτορικὴν εἶναι, ακήκοας· αὐτίστροφον
ὄψοποιητας⁸ ἐν ψυχῇ, ὡς ἀνέκεινον ἐν σώματι. Ισως μὲν οὖν ἀπόπου
πεποίηκα, διτιθεούκτεων μακρούς λόγους λέγειν, αὐτὸς μακρούς
λόγους ἀποτέτακτο. Αἵτιον μὲν οὖν ἐμοὶ ἔυγγυστον ἔχειν ἐστί. Λέ-
γοντος γάρ μου Βραχέας οὐκ ἔμανθηνες, οὐδὲ γραπτοί τῇ ἀποκρί-
σει, ἦν τοι απεκρινάμην, οὐδὲν οἶδε τὸν τίσθι, ἀλλὰ ἐδέου διηγή-
στεως. Εάν μὲν οὖν καὶ ἐγώ σου αποκριωμένου μὴ ἔχω ὅτι γρή-
σωμαι, απότεινε καὶ σὺ λόγους ἐδίξεγω, ἵνα με γραπτοῖς δικαι-
ον γάρ. Καὶ νῦν ταύτη τῇ αποκρίσει εἴ τι ἔχεις γραπται, γέρο.

§ 21. Πωλ. Τί οὖν φήσ; κολακεῖα δοκεῖσι εἶναι τὴν ρήτο-
ρική; Σωκ. Κολλακείας μὲν οὖν ἔγινε εἶπον μόριον ἀλλ' εὐ μη-
μονεύεις τηλικοῦτος ὡν,² ὡς Πῶλε· τί τάχα δράσεις πρεσβύτης γε-
νόμενος; Πωλ. Ἀρ' οὖν δοκοῦσι σοι³ ὡς κόλακες ἐν ταῖς πόλεσι
φαῦλοι νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ρήτορες; Σωκ. Ἐρώτημα τοῦτο ἐρω-
τᾶς, τὸ λόγου τινὸς ἀρχὴν λέγεις; Πωλ. Ἐρωτῶ ἔγινε. Σωκ. Οὐ-
δὲ νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσι. Πωλ. Ποιεις εὐ νομίζεσθαι; οὐ μέ-
γιστον δύνανται τῶν ἐν ταῖς πόλεσι; Σωκ. Οὔκ, εἰ τὸ δύνασθαι γε
λέγεις σύγαθόν τι εἶναι τῷ δύνασθαι. Πωλ. Ἄλλα μὲν δὴ λέγω γε.
Σωκ. Ἐλάχιστον τοίνυν μοι δοκοῦσι τῶν ἐν τῇ πόλει δύνασθαι οἱ

αἱ τῶν περὶ ψυχῆς, ψυχῶν οὐσῶν τῶν
καυστρεργυμάτων, αοριστῶν λέγω καὶ ρη-
τόρων, καὶ ψυχῶν τῶν ταύτας κρινου-
σθν διατρέψων, συμπεργυμένη καὶ τὴ
αδιέκρισις, οὐ τῶν ἐπιτηδευμάτων διλα-
γάρ. ἄλλ' αὐτοὶ τε οἱ μετιθυτες, καὶ τὸ τῶν
ἀνδρῶν ἔκεινων μετάληψις διὰ τὴν ἀπά-
την, καὶ οἱ κρίνοντες ὑπὸ τῶν κρινο-
μένων ἡπάτηνται. ΣΧ — 5. Χρή-
σανται] Ἐξ ΕΔ, ΑΤ, Χρήσουται. — 6.
Σὺ γάρ τούτων ἐμπειρος.] «Τοῦτο εἶπεν
οὐδὲ διὰ τὸ ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου δόξης εἰς
παροιμίαν ἔλθειν· ηδει δὲ τοῦτο ἐκ Γορ-
γίου, οὐ δὲ ἐξ Ἐμισθολέους, τοῦ διεσ-
παχάλου αὐτοῦ· οὗτος δὲ φιλότορες ὡν
τὰς τῶν φιλοτρέψων δόξας καὶ ἡπάτητο
εκεὶ ἔδεισσεν· τὸ διὰ τὴν τὴν ὄνομά-

τῶν παρίσταντι τοῦ, Ὡς φίλε Πῶλε. ΣΧ. — 7. Ο μὲν οὖν ἐγώ φημι.] «Ο Πλά-
των ἐνταῦθα κατηγράφει τῷ Ἀττι-
κῷ σχηματισμῷ καταλόρως τῷ κακού-
μενῷ ἀμερίστῳ. Τοῦτο δὲ ἐστι, τὸ ἐ-
χον πολλοὺς τοὺς ΜΕΝ λεγομένους τυ-
πόδετμους, μηδαμῶς δὲ τὸν ΔΕ. Ὁρα
μάρτρον πᾶς. Ο μὲν οὖν ἐγώ. Ισως μὲν
πούν. Αἵτιον μέν. Εάν μὲν οὖν καὶ ἐγώ.»
ΣΧ. — 8. Αὐτίστροφον ὄψοποιητας.] «Τὸ
λεῖπον τοῦ τῆς ρήτορικῆς δρου. Εστι
οὐδὲ οὐδος. Ρητορικὴ ἐστι κολακεῖα, πο-
νητικὴ μορίον εἰδωλον ἀντίστροφον
ὢψοποιητας ἐν ψυχῇ, ὃς ἔκεινη ἐν σώμα-
τει.» ΣΧ.

§ 21, 2. Τηλικοῦτος διν.] «Ηγουν γέ-
ος διν. ΣΧ. — 3. Ἀρ' οὖν δοκοῦσι σοι]

ρήτορες. Πωλ. Τι δ'; οὐχ, ὡσπερ οἱ τύραννοι, ἀποκτινύσσασι τα
τὸν ἀν βούλωνται, καὶ ἀφαιροῦνται χρήματα καὶ ἐκβάλλουσιν ἐκ
τῶν πόλεων ὃν ἀν δοκῇ αὐτοῖς; Σωκ. Νὴ τὸν Κύνα, ἀμφιγυοῶ μέν-
τοι, ὡς Πῶλε, ἐφ' ἐκάστου ὡν λέγεις, πότερον αὐτὸς ταῦτα λέγεις
καὶ γνώμην σχετοῦ ἀποφαίνῃ, η ἐμὲ ἐρωτᾶς. Πωλ. Ἀλλ' ἔγωγε
φέ ἐρωτῶ. Σωκ. Εἰεν, ὡς φίλε ἐπειτα δύο ἀμα με ἐρωτᾶς;⁴ Πωλ.
Πῶς δύο; Σωκ. Οὐκ ἄρτι οὐτῶ πως ἔλεγες, δτι ἀποκτινύσσασι οἱ
ρήτορες οὓς ἀν βούλωνται, ὡσπερ οἱ τύραννοι, καὶ χρήματα ἀφαι-
ροῦνται καὶ ἐξελαύνουσιν ἐκ τῶν πόλεων ὃν ἀν δοκῇ αὐτοῖς; Πωλ.
Ἐγωγε.

§ 22. Σωκ. Λέγω τοίνυν σοι δτι δύσ ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἐρωτήματα, καὶ ἀποκρινοῦμαι γέ σοι πρὸς ἀμφότερα. Φημι γάρ, ὃ Πῶλος, ἔγώ καὶ τοὺς ρήτορας καὶ τοὺς τυράννους δύνασθαι μὲν ἐν ταῖς πόλεσι σμικρότατον, ὡσπερ νῦν δὴ ἐλεγον· οὐδὲν γάρ ποιεῖν ἄντα βούλονται, ως ἔπος εἰπεῖν· ποιεῖν μέν τοι δτι ἀν αὐτοῖς δόξῃ βέλτιστον εἶναι. Πῶλ. Οὐκοῦν τοῦτο ἐστι τὸ μέγιστον αὐτοῖς; Σωκ. Οὐχ, ως γέ φησι Πῶλος. Πῶλ. Ἐγὼ οὖφημι; φημι μὲν οὖν ἔγωγε. Σωκ. Μὰ τὸν οὐ σύ γε,² ἐπει τὸ μέγιστον αὐτοῖς ἔφης ἀγαθὸν εἶναι τῷ δύναμιν. Πῶλ. Φημι γάρ οὖν. Σωκ. Ἀγαθὸν οὖν οἵτινει εἶναι ἐάν τις ποιῇ ταῦτα ἢ ἀν δοκῆι αὐτῷ βέλτιστα εἶναι, νοῦν μή ἔχων, καὶ τοῦτο κακεῖς μέγα δύνασθαι; Πῶλ. Οὐκ ἔγωγε. Σωκ. Οὐκοῦν ἀποδεῖξεις τοὺς ρήτορας νοῦν δροῦτας, καὶ τέχνην τὴν ρητορικὴν, ἀλλὰ μάκαροις [οὔσαι],³ οὐ μὲν ἔξελεγκτας; εἰ δέ με ἐάστεις ἀνέλεγκτον, οἱ ρήτορες οἱ ποιουντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ οἱ τύραννοι, οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο κεκτήσονται, εἰ δὴ δύναμις ἐστιν, ως σὺ φήσεις, ἀγαθὸν, τὸ δέ ποιεῖν ἀνταῦ νοῦν ἢ δοκεῖ καὶ σὺ διδοῦσις κακὸν εἶναι τοῦ; Πῶλ. Ἐγωγε. Σωκ. Πώς ἀν οὖν οἱ ρήτορες μέγα δύνανται τοῦ οἱ τύραννοι ἐν ταῖς πόλεσιν, ἔσσιν μή Σωκράτης ἔξελεγκτης οὐ ποτέ Πῶλους ἔτι ποιεῖσσιν ἢ βούλονται; Πῶλ. Οὗτος δικιός;⁴ Σωκ.

•Ευτεῦθεν ὁ περὶ τῆς εἰδικῆς αἵτιας
τῶν γῆθικῶν ἀρχῶν λόγος, ὅτι ἀρετὴ τέ
λεστι καὶ ἐπιστήμη τῶν θυτῶν». ΣΧ —
4. Δύο ἄρα μὲν ἔρωτάς.) «Τότε βουλεύ-
σθαι καὶ τὸ δοκεῖν. Τοῦτο μὲν γέρο-
νατὰ φαντασίαν ἔστι τὴν τυχούσαν τὸ
οὐδὲ βουλευσθαι πάντων πρὸς ἀγαθοὺς ἀ-
ποκαταλύεται.» ΣΧ.

§ 22, 2. Μὰ τὸν οὐ σύ γε.) «Ελλειπτικῶν δημοσιῶν πρόσων τα εὐάκρατες; καὶ πραξτητος ἐνδείξεις. ΣΧ. Οὐτ' εὐάκρατες εὗται πραξτητος φροντίσας, οὐτες δημωσεν ἐνταῦθι γε τὸ γέροντας καὶ Μάρκος καὶ οἱ λοιποὶ ἔσχοι

οὗτως δέ τε παρόν τοις θεοῖς πάντας μηδενὶ^ν, ὃς τοις θεοῖς λέγει σέμαντος οὐκέτι
ἔστι δέ τοι παράποτος αἴσθητος τοῦτον τὸν θεόν
ἐμφύσιον οὐκίστι τοι τοῦτον τὸν θεόν τοι
λέγει — τοι τοῦτον τὸν θεόν τοι τοῦτον τὸν θεόν
Πλούσιον τούτον γένεσιν παραποτάσσει
αἵματι θυσιώσασθαι τούτον τοῦ θεοῦ —
¶ Οὗτος δέ τοι οὐκίστι τοῦ θεοῦ παράποτος
τοῦ πατέρος τοῦ Σωτῆρος οὐκέτιστι τοῦ θεοῦ
τος πρὸς ἔχοντον, καὶ ποιεῖν οὐδὲ δοκεῖ
» αὐτῷ τὸν φήτορα, καὶ μὴ ποιεῖν &
» βιούσται, παπερὶ πεπεληγμένος,
» ταῦτην ἀψίηται τὴν φωνὴν, οὐδέτος δέ
νομος ποιεῖν ἔλεγεν οὐκέτιστος οὐ-

Οὗ φημι αὐτούς ποιεῖν ἀ Βούλονται ἀλλὰ μὲν ἔλεγχε. Πῶλ. Οὐκ ἄρτι ὡμολόγεις ποιεῖν ἀ δοκεῖ αὐτοῖς βέλτιστος εἶναι τούτου πρόσθεν; Σωκ. Καὶ γάρ νῦν ὁμολογῶ. Πῶλ. Οὐκοῦν ποιοῦσιν ἀ Βούλωνται; Σωκ. Οὕ φημι. Πῶλ. Ποιοῦντες δέ ἀ δοκεῖ αὐτοῖς; Σωκ. Φημι. Πῶλ. Σχέτλιά γε λέγεις καὶ ὑπερφυῆ, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Μή κατηγόρει, ὡς λῶστε Πῶλε, ἵναδ προσείπω σε κατὰ σέ ἀλλ' εἰ μὲν ἔχεις ἐμὲ ἐρωτᾶν, ἐπίδειξον ὅτι ψεύδομαι εἰ δέ μή, αὐτὸς ἀποκρίνου. Πῶλ. Ἄλλ' ἐθέλω ἀποκρίνεσθαι, οὐαὶ καὶ εἰδῶ δέ, τι λέγεις.

§ 23. Σωκ. Πότερον οὖν σοι δοκοῦσιν οἱ ἀνθρώποι τοῦτο βούλεσθαι ὁ ἀν πράττωσιν ἐκάστοτε, ἢ ἐκεῖνο οὐ ἔνεκα πράττουσι τοῦθ' ὁ πράττουσιν; οἷον, οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὸς τῶν ιατρῶν, πότερον σοι δοκοῦσι τοῦτο βούλεσθαι ὅπερ ποιοῦσι, πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὑγιαίνειν, οὐ ἔνεκα πίνουσι; Πῶλ. Δηλούστι τὸ ὑγιαίνειν, οὐ ἔνεκα πίνουσιν. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ οἱ πλέοντες τε καὶ τὸν ἄλλον χρηματισμὸν² χρηματιζόμενοι, οὐ τοῦτό ἐστιν ὁ βούλονται, ὁ ποιοῦσιν ἐκάστοτε· τις γάρ βούλεται πλεῖν τε καὶ κινδυνεύειν καὶ πράγματ' ἔχειν; ἀλλ' ἐκεῖνο, οἷμαι, οὐ εἴνεκα πλέοντες, πλουτεῖν· τούτου γάρ ἔνεκκ³ πλέοντες. Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Ἄλλοτε οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων, ἐάν τις τι πράττῃ ἔνεκά του, οὐ τοῦτο βούλεται ὁ πράττει, ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ ἔνεκα πράττει; Πῶλ. Ναι. Σωκ. Ἄρ' οὖν ἐστι τι τῶν ἔντων ὁ οὐχὶ ἥτοι ἀγαθόν γένεται ἡ κακόν, ἢ μεταξὺ τούτων οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν; Πῶλ. Πολλὴ ἀνάγκη,⁴ ὡς Σώκρατες. Σωκ. Οὐκοῦν λέγεις εἴναι ἀγαθὰ μὲν σορίαντε καὶ ὑγίειαν καὶ πλοῦτον καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα, κακὰ δέ τὰναντίκα τούτων; Πῶλ. Ἐγωγε. Σωκ. Τὰ δέ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακὰ ἀρατοιάδε λέγεις, ἀ εὐιστεῖ⁵ μὲν μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ, ἐνίστε δέ τοῦ κακοῦ, ἐνίστε δέ οὐδετέρου; οἶσι, καθησθαι καὶ βαδίζειν καὶ τρέχειν καὶ πλεῖν, καὶ οἶσι αὖ λιθούς καὶ ξύλα καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα; οὐ

» τος τι πάσχαι; οὕτω τῶν ἑαυτοῦ λόγων, ἡ ἐπιλέλησται. Ἐούσις ὁ Σωκράτης, ὑποτεμὼν τὸν τοῦ Πώλου λόγον, μεταξύ φησιν, ἐπιμένοιν τῷ παραδόξῳ τῶν λόγων «Οὕ φημι ποιεῖν αὐτοὺς ἀ Βούλησθαι. Ἀλλὰ μὲν ἔλεγχε· ὁτανεῖ ἔλεγχος γενεῖ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτα δοκεῖ, καὶ ἔγὼ ταῦτα φημί, τὸ τοὺς ποιοῦντες ἀ δοκεῖ αὐτοῖς δίχα νοῦ, μή ποιεῖν ἀ Βούλονται. Εἰ δέ σοι οὕτω μή δοκεῖ, μή ἀγανάκτει, ἀλλὰ τὸν λόγον ἔλεγχος γε.» ΣΧ. — 5. Ωλῶστε Πῶλε, Ἰωντλ.) Καὶ γάρ Γοργίκ καὶ τοῖς κατ' αὐτοὺς

» αἱ παρισώσεις ἐπετηδεύοντο.» ΣΧ. «Η δὲ παρισώσις καὶ διὰ τὸ θισύλλαβον «Λῶστε καὶ Πῶλε,» καὶ διὰ τὴν ἐκκατέρω ταῦτά ταῦτα τῶν φωνηέντων.

§ 23, 2. Τὸν ἄλλον χρηματισμόν.) τὸν κατὰ γῆν. «Χρηματισμὸν τὸν τῶν χρημάτων πόρου.» ΣΧ. — 3. Πλουτεῖν. ΤΟΥΤΟΥ γάρ ἔνεκκ.) Ἐκ τῆς παρὸς τῶν Στολειών γραψῆς, ἀντὶ τοῦ ΠΑΟΤΤΟΥ. — 4. Πολλὴ ἀνάγκη.) Ταῦταστιν εἶναι τινὰ τῶν δυτοῖν ἀγαθὰ, ἔτερα δὲ κακὰ, καὶ ὄλλα μηδέτερα, ἀλλὰ μεταξύ. — 5. Λενίστε.) «Ταῦτα μετέχειν οὐ-

ταῦτα λέγεις; ἢ ἄλλ' ἄττα καλεῖς τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε οὐκά;
Πῶλ. Οὐκ, ἄλλα ταῦτα. Σωκ. Πότερον αὖν τὰ μεταξύ ταῦτα
ἔνεκεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττωσιν, ἢ τὰς ἀγαθὰς τῶν
μεταξύ; Πῶλ. Τὰ μεταξύ δῆπου τῶν ἀγαθῶν. Σωκ. Τὸ ἀγαθὸν
ἄρα διώκοντες καὶ βαδίζομεν, ὅταν βαδίζωμεν, οἱόμενοι βέλ-
γοι εἶναι καὶ τὸ ἐγκυτίου ἔσταμεν, ὅταν ἔστωμεν, τοῦ αὐτοῦ
ἔνεκα, τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ οὐ; Πῶλ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ ἀποκτίν-
γμεν, εἴ τινα ἀποκτίνγμεν, καὶ ἐκβάλλομεν καὶ ἀφαιρούμεθα
χρήματα, οἱόμενοι ἄρενοι εἶναι ἡμῖν ταῦτα ποιεῖν ἢ μή; Πῶλ.
Ηάνυ γε. Σωκ. Εγέκ ἄρα τοῦ ἀγαθοῦ πάντα ταῦτα ποιῶσιν οἱ
ποιοῦντες. Πῶλ. Φημί.

§ 24. Σωκ. Οὐκοῦν ὁμολογήσαμεν, ἃ ἔνεκά του ποιοῦμεν, μὴ
ἔκεινα βούλετθαι, ἄλλ' ἔκεινο σῦ ἔνεκα ταῦτα ποιοῦμεν; Πῶλ.
Μάλιστα. Σωκ. Οὐκ ἄρα σφάττειν βουλόμεθα οὐδὲ ἐκβάλλειν ἐκ
τῶν πόλεων, οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἀπλῶς σύτως, ἄλλ', ἐὰν
μὲν ὡφέλιμα ἢ ταῦτα βουλόμεθα πράττειν αὐτά, βλαβερά δὲ ὅντα
οὐ βουλόμεθα. Τὰ γάρ ἀγαθὰ βουλόμεθα, ως φῆς σὺ, τὰ δὲ
μήτε ἀγαθὰ μήτε οὐκά σὺ βουλόμεθα, οὐδὲ τὰ κακά ἢ γάρ
ἀληθῆ σοι δοκῶ λέγει, ὃ Πῶλε, ἢ οὐ; — Τί οὐκ ἀποκρίνη;
Πῶλ. Ἀληθῆ. Σωκ. Οὐκοῦν εἴπερ ταῦτα ὁμολογοῦμεν, τίν τις
ἀποκτείνῃ τινά, ἢ ἐκβάλλῃ ἐκ πόλεως, ἢ ἀφαιρῆται χρήματα,
ἢ τε τύραννος ὃν εἴτε ῥήτωρ, οἱόμενος εἶναι αὐτῷ ἀμεινον, τυγ-
χάνη δὲ ὃν οὐκίουν, σύτος δῆπου ποιεῖ ἀδοκεῖ αὐτῷ ἢ γάρ; Πῶλ.
Ναι. Σωκ. Ἄρ' οὖν καὶ ἡ βούλεται, εἴπερ τυγχάνει ταῦτα κακά
αὐτα; — Τί οὐκ ἀποκρίνη; Πῶλ. Ἀλλ' οὐ μοι δοκεῖ ποιεῖν ἀ-
βούλεται. Σωκ. Ἐστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος μέγα δύναται ἐν τῇ
πόλει ταῦτη,² εἴπερ ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι ἀγαθὸν τι κατὰ τὴν
αὐτὴν ὁμολογίαν; Πῶλ. Οὐκ ἔστιν. Σωκ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον,
λέγων ὅτι ἔστιν ἀνθρωπον ποιοῦντα ἐν πόλει ἀδοκεῖ αὐτῷ, μή
μέγα δύνασθαι, μηδὲ ποιεῖν ἀβούλεται. Πῶλ. Ως δὴ σὺ, ὃ
Σάκρατες, οὐκ ὃν δέξαιο ἐξεῖναι σοι ποιεῖν ὅτι δοκεῖ σοι ἐν τῇ
πόλει, μᾶλλον ἢ μή, σύδε ζηλωτὶς ὅταν ἴδης τινά ἢ ἀποκτεί-
ναντα δυν ἔδοξεν αὐτῷ, ἢ ἀφελόμενον χρήματα, ἢ δῆσαντα; Σωκ.
Δικαιώς λέγεις, ἢ ἀδίκως; Πῶλ. Ὁπότερ' αὐτὴν, οὐκ ἀμφο-
τέρως ζηλωτόν³ ἔστιν; Σωκ. Εὔφημει,⁴ δι Πῶλε. Πῶλ. Τί δὴ;
Σωκ. Ὅτι σὺ χρὴ σύτε τοὺς ἀζηλούτους⁵ ζηλοῦν, οὔτε τοὺς ἀ-

ριναται τῶν ἀκρων, ταῦτα δὲ, οὐ.» ΣΧ.

§ 24, 2. Ἐν τῇ πόλει ταῦτη.) Κα-
κῶς πλεονάζειν ἔδοξεν ἢ ἀντωνυμία τῷ
καθάπερ ἐν τοῖς ἔτησ (§ 25) ἀλλ'

ἀπλῶς περὶ οἰκεδήποτε πόλεως. — 3.

Ζηλωτόν.) Ἰσ. γρ. ζηλωτός. — 4. Εὐρή-
μει) «Σιώπη, μή ἀκιρρελόγει.» ΣΧ. —
5. Ἀζηλούτους.) «Ἀζηλωτος γάρ ἔστιν,
» διτις ἔχει τι, ὃ μή εὐχόμεθα γενέτθας

θλίους, ἀλλ' οὐκέτι. Πῶλ. Τί δέ; οὗτοι σοι δοκεῖ ἔχειν περὶ τὸν
ἔγω λέγει τῶν αὐτόπιων; Σωκ. Πῶς γάρ οὖ; Πῶλ. Ὁστις οὖν
ἀποκτίνωσιν δύνανται δοκεῖν αὐτῷ, δικαιώσας αποκτινύνει, ἄβλιος δο-
κεῖ σοι καὶ ἐλεεινός; Σωκ. Οὐκέτι γε οὐδὲ μάντοι ζηλωτές.
Πῶλ. Οὐκ ἄρτι αἴθλων ἔφησθα εἶναι; Σωκ. Τὸν ἀδίκων γε, ὃ ἐ-
ταίρε, ἀποκτείναντα, καὶ ἐλεεινὸν γε πρός τὸν δέ δικαιός, ἀξι-
λωτον. Πῶλ. Ἡπού ὅγε^θ ἀποθυμήσκων ἀδίκως, ἐλεεινός τε καὶ ἀ-
θλιός ἐστιν; Σωκ. Ἡττού τὸν ὁποκτινύνει,⁷ ὃ Πῶλε, καὶ τίττου
ἢ ὁ δικαιός ἀποθυμήσκει. Πῶλ. Πῶς δῆτα, ὃ Σώκρατες; Σωκ.
Οὗτοις ὡς μέγιστον τῶν κακῶν τυγχάνει δύναμις αἰτεῖν. Πῶλ.
Ηγάρ τοῦτο μέγιστον; οὐ τὸ δικαιεῖσθαι μεῖζον; Σωκ. Πη-
στά γε. Πῶλ. Σὺ ἄρα βούλοιο δύναμις δικαιεῖσθαι μάλλον τὴν ἀδι-
κεῖν; Σωκ. Βουλοίμην μάντιν δύναμις οὐδέτερος εἰ δύναμις τοῦτον
ἀδικεῖν τὴν ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην δύναμις μάλλον ἀδικεῖσθαι τὴν ἀδι-
κεῖν. Πῶλ. Σὺ ἄρα οὐκ δύναμις δέξιο τυραννεῖν; Σωκ. Οὐκ, εἰ τὸ
τυραννεῖν γε λέγεις ὅπερ ἐγώ. Πῶλ. Ἀλλ' ἔγωγε τοῦτο λέγω
ὅπερ ἄρτι, ἐξεῖναι ἐν τῇ πόλει, δύναμις δοκῆσαι αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο,
καὶ ἀποκτινύνειντι καὶ ἐκβάλλοντι καθεπάντα πράττοντι κατὰ τὴν
αὐτοῦ δοξαν.

§ 25. Σωκ. Ω μακάριε, ἔμοι δὴ λέγουστος τῶν λόγων ἐπι-
λαβοῦ. Εἰ γάρ ἐγὼ ἐν ἀγορᾷ πληθσόσῃ λαβὼν ὑπὸ μάλης ἐγ-
χειρίδιον,² λέγοιμι πρὸς σὲ, ὅτι, ὃ Πῶλε, ἔμοι δύναμις τις καὶ
τυραννίς θαυμασία ἀρτι προσγέγονεν· ἐὰν γάρ ἄρα ἔμοι δοξῇ
τινὰ τουτωνὶ τῶν αὐτόπιων ὃν σὺ δέρας, αὐτίκα μάλα δεῖν τε-
θυάναι, τεθνήξεται οὕτος δύναμις δοξῇ, καὶ τινα δοξῇ μοι τῆς κε-
φαλῆς αὐτῶν κατεχυῆναι³ δεῖν, κατεχυῶς ἔσται αὐτίκα μάλα,
καὶ θοιμάτιον διεσχίσθαι, διεσχισμένον ἔσται οὗτοι μέγα ἐγὼ
δύναμαι ἐν τῇδε τῇ πόλει. Εἰ οὖν ἀπιστοῦντι σοι δειξαὶ μι τὸ ἐγ-
χειρίδιον, ἵσως δύναμις εἶποις ιδῶν, ὅτι, ὃ Σώκρατες, οὗτοι μάντες
δύναμαι δύναμιντο, ἐπεὶ καὶ ἐμπροσθείται σικία τούτῳ τῷ τρό-
πῳ ἥντεν δύναμις δοκῇ, καὶ τά γε Ἀθηναῖον νεύρια καὶ [xii]

» ἡμέν· Ἄθλιος δὲ, ἐπάθεσιν ἀνηκέστοις
» ἐνισχόμενος.» ΣΧ. — 6. Ἐπου ὅγε) « Η
» που ἄρχειται. » Τιμ. — 7. Ἡττού τὸν
» κοντούς ἀποθυμήσκουντος ἀδίκως, οὐλε
» πὶ τοῦ ἐλπίδας ἔχουντος ἐπιεῖσται
» εἰς ἀρετήν· ἐπὶ δὲ τοῦ σπουδαῖον
» δυντὶ τοῦ Οὐδαμῶς ἀποδετέον.» ΣΧ.

§ 25, 2. Ἐγχειρίδιον) Poignard Εὐλ-
λιστί. «Ἐγχειρίδιον, ξιφίδιον μικρὸν
φρεστὸν Ησύχιος.—3. Καὶ τινα δοξῇ μοι τῆς
κιφαλῆς ΑΙΓΑΝ κατεχυῆναι) Κακούγε-

ναι ὥφειλεν εἶναι, κατὰ τὸν παρὸν Θω-
μᾶ τῷ Μαγίστρῳ. (σελ. 497) κανόνα. Ἡ
γενεκή δυντωνυμία συντάσσεται τῷ τινὶ⁴
(Καὶ τινα αὐτῶν). Τυπονοῶ μάντος, μή-
ποτε ἐγέρησπτο ΑΙΓΑΝ. « Η δὲ πατέ-
γενεκή σύνταξις τοῦ βήματος τῶν Ἀτ-
τικῶν ἐστε. Κατέαγα καὶ γάρ τῆς περι-
λῆς φιλοῦσι λέγειν, οὐ τὴν κερκίλην Ησύ-
χηνον συντάξτοντι καὶ τὸ συνά-
υμον συντάξτοντι, οἷον,
« Εως ξυνετρίβει τῆς κιφαλῆς καταρ-
ρυσις,

τριήρεις⁴ καὶ τὰ πλοῖα πάντα, καὶ τὰ δημόσια καὶ τὰ ίδια. Ἀλλ' οὐκ ἄρχ τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι, τὸ ποιεῖν & δοκεῖ αὐτῷ· ἡ δοκεῖ σοι; Πῶλ. Οὐ δῆτα οὔτω γε. Σωκ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν διότι μέμφη τὴν τοιούτην δύναμιν; Πῶλ. Ἐγωγε. Σωκ. Τί δὴ, λέγε. Πῶλ. Οὐτε ἀναγκαῖον τὸν οὔτω πράττοντα ζημιοῦσθαι ἔστι. Σωκ. Τὸ δὲ ζημιοῦσθαι οὐ κακόν; Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν, ὁ θαυμάσιε, τὸ μέγα δύνασθαι πάλιν αὖ σοι φαίνεται, εἰὰν μὲν πράττοντι & δοκεῖ ἐπιτελεῖ τὸ ὕφελίμως πράττειν, ἀγαθόν τι εἴναι, καὶ τοῦτο, ὡς ἔστιν, ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι εἰ δὲ μή, κακὸν καὶ συικρόν δύνασθαι. Σκεψώμεθα δὲ καὶ τόδε⁵ ἄλλοτε ἡ ὅμολογοῦμεν, ἐνίστε μὲν ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν & νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀποκτινύναι τε καὶ ἐξελάσυειν ἀνθρώπους καὶ ἀφαίρεσθαι χρήματα, ἐνίστε δὲ οὐ; Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔστιν, καὶ παρὰ σοῦ καὶ παρ' ἑμοῦ ὅμολογεῖται. Πῶλ. Ναι. Σωκ. Πότε οὖν σὺ φῆς ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν; εἰπὲ τίνα δρον ὄριζη.⁶ Πῶλ. Σὺ μὲν οὖν, ὁ Σώκρατες, ἀπόκριναι σχετῷ τοῦτο.⁷ Σωκ. Ἐγὼ μὲν τοίνυν φημί, ὡς Πῶλε, εἴ σοι παρ' ἑμοῦ ἥδιον ἔστιν ἀκούειν, ὅταν μὲν δίκαιως τις ταῦτα παιῇ, ἄμεινον εἶναι, ὅταν δὲ ἀδίκως, κάκιον.

§ 26. Πῶλ. Χαλεπόν γέ σε ἐλέγξαι,² ὁ Σώκρατες, ἀλλ' οὐχὶ κάν παῖς σε ἐλέγξειν, ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις. Σωκ. Πολλὴν ἄρχ ἐγὼ τῷ παιδὶ χάριν ἔξω, ἵσην δὲ καὶ σοὶ, ἐάν με ἐξελέγξῃς, καὶ ἀπαλλάξῃς φίλων ἀνδρας εὐεργετῶν, ἀλλ' ἐλεγγε. Πῶλ. Ἀλλὰ μήν, ὁ Σώκρατες, οὐδέν γέ σε δεῖ παλαιοῖς πράγμασιν ἐλέγχειν, τὰ γάρ ἔχθες καὶ πρώτην γεγονότα ταῦτα ίκανά σε ἐξελέγξαι ἔστι, καὶ ἀποδεῖξαι ὡς πελλοὶ ἀδικοῦντες ἀνθρώποι εὐδαιμονές εἰσι. Σωκ. Τὰ ποῖα ταῦτα; Πῶλ. Ἀρχέλαου δήπου τοῦτον⁴ τὸν Περδίκκου ὄρχης ἄρχοντα

(Ἀριστοφάν. Εἰργν. 71). — 4. Καὶ αἱ τριήρεις.) ΉΔ ἡ προσθήκη τοῦ ὅρθου
— 5. Σκεψώμεθα δὲ καὶ τόδε.) «Εὐτεύ-
θεν ὁ περὶ δικαιοτύνης καὶ ἀδικίας ἐπει-
σέρχεται λόγος.» ΣΧ. — 6. Τίνα δέ τοι ὅρ-
τη.) «Οὐχὶ δριταδύνεται, ἀλλὰ τίνα
τρόπον καὶ διορισμόν.» ΣΧ. — 7. Σὺ
μὲν οὖν, ὁ Σώκρατες, ἀπόκριναι ΣΑΥ-
ΤΩ τοῦτο.) ΉΔ, ἀντὶ τοῦ ΤΑΥΤΟ, δ-
περ καὶ τῷ Ε. οὕτως ἔδοξεν ἀτοπον,
ῶστε παρῆντι τὴν περιειρεῖν δλως τοῦ
κειμένου, ἡ γοῦν τρέπειν εἰς τὸ Λύτος.
Η̄ ἡμετέρων διόρθωσις ἐμφαίνει τὴν ἀ-
μηχανίαν τοῦ σοφιστοῦ Πώλου, ἐμπε-
ριηρθεῖς γάρ, οἷον σάρκασι, τοῖς Σώκρα-
τεσσι λόγοις, καὶ οὐκ θέλων ἀποκρίνε-

σθαι, μετ' ὄργης λέγει, Σὺ σαυτῷ ἀ-
πόκριναι τοῦτο, Σώκρατες, καὶ μή ἑμοῦ
πινυθάνου. Ταῦτο δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς
ἔξης (§ 61.) ποιεῖ Καλλικλῆς πρὸς τὸν
Σώκρατην. «Ἄντος δὲ οὐκ ἀν δύναιο
διελθεῖν τὸν λόγον . . . ἀποκρινόμενος.
» ΣΑΥΤΩ;

§ 26, 2. Χαλεπόν γέ σε ἐλέγξαι.)
• Κατ' εἰρωνείαν τοῦτό φησιν, ὡς δηλοῖ
• τὸ ἐπαγόμενον.» ΣΧ. — 3. Φίλων.) Φίλων
• φίλων παρὰ Ηλάτωνι πανταχοῦ πᾶν τὸ πε-
• ριττὸν, εἰτ' ἐν λόγοις εἴτ' ἐν πράγμασι.»
ΣΧ. — 4. Αρχέλαου δήπου τοῦτον κτλ.) ΉΔ
ρὶ οὐ καὶ ὁ Λίλιανδς (Ποικ. Ἰστορ. β. 21,
η 9) καὶ ὁ Αθέναῖος (εβ. 217) Ἰστορή
καὶ Περὶ τούτῳ δὲ (Εἰργν. εβ. 506)

Μακεδονίας; Σωκ. Εἰ δὲ μή, ἀλλ’ ἄκούω γε. Πῶλ. Εὔδαιμων
οὗ σοι δοκεῖ εἶναι ἡ ἀθλιός; Σωκ. Οὐκ οἶδα, ὁ Πῶλε, οὐ γάρ
πω συγγέγονα τῷ ἀνδρὶ. Πῶλ. Τί δαί; συγγενόμενος ἀνγυστίς,
ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γιγνώσκεις ὅτι εὔδαιμονει;⁵ Σωκ. Μὰ Δί⁶
οὐ δῆτα. Πῶλ. Δῆτον δὴ, ὁ Σώκρατες, ὅτι αὐτὸς τὸν μέγαν βα-
σιλέα⁷ γιγνώσκειν φίσεις εὔδαιμον εἴη. Σωκ. Καὶ ἀληθῆ γε
ἔρω, οὐ γάρ οἶδα παιδείας πως ἔχει καὶ δικαιοτύης.⁷ Πῶλ. Τί
δέ; ἐν τούτῳ πάσῃ ἡ εὔδαιμονία ἐστίν; Σωκ. "Ως γε ἐγώ λέγω,
ὁ Πῶλε τὸν μὲν γάρ καλέν καὶ σύγχθιον ἀνδρόν καὶ γυναικα εὐ-
δαιμονα εἶναι φέρει, τὸν δὲ ἄδικον καὶ πουνόν, ἄθλιον. Πῶλ.
Ἄθλιος ἀριστός οὐτός ἐστιν ὁ Ἀρχέλαος κατὰ τὸν σὸν λόγον; Σωκ.
Εἴπερ γέ, ὁ φίλε, ἄδικος. Πῶλ. Άλλα μὲν δὴ πῶς οὐκ ἄδικος,
ῷ γε προστήνε μὲν τῆς ἀρχῆς οὐδὲν ἦν νῦν ἔχει, εἴτε ἐκ γυναι-
κὸς ἢ ἦν δούλη Ἀλκέτου⁸ τοῦ Περδίκκου ἀδελφοῦ, καὶ κατὰ
μὲν τὸ δίκαιον δοῦλος ἦν Ἀλκέτου, καὶ, εἰ ἐβούλετο τὰ δι-
καιὰ ποιεῖν, ἐβούλευτεν ἦν Ἀλκέτη, καὶ ἦν ἀν εὔδαιμον κατὰ
γένετὸν σὸν λόγον νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ἐπει-
τὰ μέγιστα ἡδίκηκεν· ὃς γε πρῶτον μὲν τοῦτον αὐτὸν τὸν δεσπό-

καὶ τις τῶν Δειπνογοριστῶν οὐκ ὀκνεῖται
κακίσαι τὸν Πλάτωνα, δίλατε ποιὰ
τοῦ φιλοσόφου καταψευδόμενος, καὶ δὲ
ἐν τῷ δικλόγῳ τῷ δε «Ἀρχέλαον οὐ
» μόνον ἐπονειδίζτον γένος ἔχειν, ἀλλ᾽
» δὲ καὶ ἀπέκτεινε τὸν δεσπότην» εἴ-
ρηκε. — 5. Συγγενόμενος ἀν γνοτος,
ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γιγνώσκεις δὲ
εὔδαιμονει;⁹) Τὸ αὐτόθεν ἐνθάδε ὑποδύ-
ναμετ τῷ ἐν τῇ συνήθειᾳ, «Ἀρέ έχει
τοῦ σου.» Συνωνύμετ δὲ τούτῳ καὶ τὸ
οὐχ ἕττον σύνηθες «Ἀπὸ λόγου σου»,
καὶ πρωτοπροσώπους «Ἀπὸ λόγου μου»,
ῶσπερ καὶ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον,
«Ἀπὸ λόγου του, Ἀπὸ λόγου της», καὶ
πληθυντικῶς, «Ἀπὸ λόγου των» στὶς χρω-
μεθα ἢ μὲν δρκῶς, ἢ δὲ ὑποσολεῖκως
όρθως μὲν οἷον δὲ τε λέγομεν, «Ἀπὸ λό-
γου μου τὸ ἔκαμψι.» (αὐτόθεν ἐπραξα),
καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς πρόσωποις τὸν αὐ-
τὸν τρόπον ὑποσολεῖκως δὲ, ἥντικα καὶ
εἰς εὐθείας πτώσεως τημασίαν τρέπο-
μεν αὐτὸς, παραιείποντες τὴν πρόθεσιν
οἷον «Τοῦ λόγου σου τὸ ἔκαμψι», ἢντι
τοῦ «Σὺ τὸ ἔκαμψι», καὶ «Τοῦ λόγου του
τὸ εἶπε», ἢντι τοῦ, «Οὗτος τὸ εἶπε.»
Τὸ δὲ οὖν δρκῶς λεγόμενον μετὰ τῆς
προθέσεως ζούκεν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ
κύριον χρήσεως τοῦ Λόγου λαβεῖν τὴν
ἀρχήν. Κυρίως γάρ ἀντις ἔρωτάς ται,
«Ἀπὸ λόγου σου τὸ λέγεις» βούλουμενος.

μαθεῖν εἰ ὁ λέγων ιδίω λόγω τε καὶ
λογισμῷ, ἢ ἑτέρου διδαχέσσυτος ἢ προ-
στάξαντος λέγεται καταχροντικότερον ὁ
ἀν ποιεῖ φράσειν, εἰ λέγει, «Διέλα λόγου
σου ἥλθα» (ἐνεκά σου ἥλθηθα), «Διέλα λό-
γου σου πολεμῶ» (περί σου ἢ ὑπὲρ σου
μάχομαι.) Ἐν τούτοις γάρ γαὶ τοῖς
τοιούτοις τῷ, Διέλα λόγου σου, ἰσο-
δυναμεῖ προθέσσει ἢ προθετικῷ μορίῳ τῷ
«Ἐνεκά,» ὃς καὶ παρὰ τοῖς Κέραιοις τὸ
Αὐτούς, δὲ σημαίνει τῷ «Ἐπὶ λόγου»
χρῶνται δὲ πλεισταχοῦ ἀντὶ τοῦ «Ἐνεκά,
ἢ τῆς Περὶ προθέσεως, οἷον ἐστι τὸ τοῖς
Εὐδαιμονία (Βατιλ. Β, 13, 22) μετα-
περροτιμένον κατὰ λίξιν «Ἐμίσει Αθετ-
» σαιδιμ τὸν Ἀμυνών ἐπὶ λόγου οὐ ἔται-
» πείνωτε Θηγαρ τὴν ἀδελφήν αὐτοῦ. Καὶ αὖτις (Βατιλ. Γ, 10, 6) «Ἀληθινὸς
ὁ λόγος, ὃν ἔκουστα περὶ ατοῦ λόγου σου»
» καὶ περὶ τῆς γραμμήσεως του. — 6. Τὸν
μέγινον βατιλέα. «Τὸ τῶν Ηρασῶν βατι-
λέα. ΣΧ. «Μετέρ καὶ Μέγαν κύριον Grand
seigneur) καλεῖται ἐπενράτησε τὸν νῦν εὐ-
τχυῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καταπολεμού-
μενον, αἰσχρῶς δὲ ὑπὲρ εὐλων Κριστια-
νῶν εἶναι λεγομένου βατιλέου σπουδα-
ζόμενου, μέγινον τύραννον. — 7. Παιδείας
επως ἔχει καὶ δικαιούμενης.) Παιδεία, ἡ
ἔξ ασχης τραφή. «Δικαιούμενη ἢ τε-
νικές ἀρετή.» ΣΧ. — 8. Ή καὶ δούλη
Αἰκέτου.) Εκλείπετο δὲ Συνέκτη, δις γραστι

την αὐτοῦ καὶ θεῖον⁹ μεταπεμψάμενος, ὡς ἀποδώσων τὴν ἀρχὴν τῷ Περδίκκᾳ αὐτὸν ἀφείλετο, ξενίσας καὶ καταμεθύσας αὐτὸν τε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, ἀνεψιόν¹⁰ αὐτοῦ, σχεδὸν ἥλικιώτην, ἐμβαλὼν εἰς συναξαν, υὔκτωρ ἐξαγαγὼν, ἀπέσφαξέ τε καὶ τράνισεν¹¹ ἀμφοτέρους, καὶ ταῦτα ἀδικήσας ἔλαθεν ἐσυτὸν ἀθλιώτατος γενόμενος. Καὶ οὐ μετεμέλησεν αὐτῷ, ἀλλ᾽ ὀλίγου ὕστερον τὸν ἀδελφὸν, τὸν γυνήσιον τοῦ Περδίκκου υἱὸν, παῖδα ὡς ἐπταχεῖ,¹² οὗ τὴν ἀρχὴν ἐγίγνετο κατὰ τὸ δίκαιον, οὐκ ἐδουλήθη ἀδαίμων γενέσθαι δικαιως ἐκθρέψας καὶ ἀποδοὺς τὴν ἀρχὴν ἐκείνω, ἀλλ᾽ εἰσφέρει ἐμβαλὼν καὶ ἀποπνίξας, πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ Κλεοπάτρων γῆγα ἐφη διώκοντα ἐμπεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. Τοιγάρτοι νῦν ἀτέ μέγιστα ἥδικηκῶς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἀθλιώτατός ἐστι πάντων τῶν Μακεδόνων, ἀλλ᾽ οὐκ εὐδαιμονέστατος, καὶ ίσως ἐστιν ὅστις Ἀθηναῖος, ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος,¹³ δέξαιτ' ἀν ἄλλος ὁ στρατός Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον τὴν Ἀρχέλαιος.

§ 27. Σωκ. Καὶ κατὰ ἀρχὰς τῶν λόγων, ὦ Πῶλε, ἔγωγέ σε ἐπήνεστα, ὅτι μοι δοκεῖς εὖ πρὸς τὴν ῥητορικὴν πεπαιδεῦσθαι, τοῦ δὲ δικλέγεσθαι ἡμεληκέναι καὶ νῦν ἄλλοτε οὕτος ἐστιν ὁ λόγος,² φῶ με καὶ ἀν παῖς ἐξελέγκεις, καὶ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ νῦν, ὡς σὺ σὺν εἴσαι, ἐξελέγμαι τούτῳ τῷ λόγῳ, φάσκων τὸν ἀδικοῦντα σὺν εὐδαιμονίαι εἶναι; πόθεν, ὦ γκλέ; καὶ μήν οὐδέν γέ σοι τούτων ὅμοιος ὡν σὺ φήσ. Πῶλ. Οὐ γάρ ἐθέλεις ἐπεὶ δοκεῖ γε σοι ὡς ἐγὼ λέγω. Σωκ. Ω μηδέριε, ῥητορικῶς³ γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν, ὃς περ οἱ εὐ τοῖς δικαστηρίοις ἡγούμενοι ἐλέγχειν; καὶ γάρ ἐκεῖ οἱ ἔτεροι τοὺς ἐτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν, ἐπειδὴν τῶν λόγων ὡν ἀν λέγωσι μάρτυρος πολλοὺς παρέγωνται καὶ εὐδοκίμους, ὁ δὲ τάνακτια λέγων ἔνα τινὰ παρέχηται τὴν μηδένα. Οὗτος δέ ὁ ἐλεγχός οὐδενὸς ἀξιός ἐστι πρὸς τὴν ἀληθείαν. Ἐνίστε γάρ ἀν καὶ καταψευδομαρτυρηθείη τις ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναι τι. Καὶ

Αἰλιανὸς (Ποικ. ἱστορ. ιβ', 43) — 9. Τὸν δεσπότην αὐτοῦ καὶ θεῖον.) Ἐπ. ΔΓ προσέθηκε τὴν ἀντωνυμίαν. «Τὸ μὲν δεσπότην ἀνείλεν, παράνομον, τὸ δὲ θεῖον • ἀνοσιουργὸν παρέστησε τὸν Ἀρχέλαιον, • εἶπερ ἐν τάξει πατέρων οἱ θεῖοι.» ΣΧ. — 10. Ἀνεψιόν) «Τὸν παῖ τὴν ἐξάδελφον» ΣΧ. — 11. Ηράνισεν.) «Τῆς ταχεῖς ἀρετῆς.» ΣΧ. — 12. Επταχεῖ.) Επτέτη διρείλεν εἶναι, κατάτοις Ἀττικιστάς. — 13. Ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος.) «Κατ' εἰρωνείαν καὶ τοῦτο φησί.» ΣΧ. Τὸ ἴδιαζον μᾶλλον τῆς φράσεως ἐχοῦν δηλώσαι, ὃ διέ τοι πολλῶν ἐτέρων παραδειγμάτων ἐξηγίσατο ὁ Ε. «Ο γάρ νοῦς.» Σ-

τινὶ ίτως Ἀθηναίων ὅστις, ἀριθμουμένων ἀπὸ σοῦ πρώτου, ἡ Εὐρεθίη τις ἀν ίτως Ἀθηναίων, καὶ πρώτος ἀν (et toi le premier) ἐν αὐτοῖς σὺ.

§ 27, 2. «Ἄλλοτε οὕτος ἐστιν ὁ λόγος.) «Ο ἵριος οὗτος σὺν ἐλεγχός ἐστιν, ὡς με » ἐργεις πρὸν, καὶ παῖς ἐν ἐλέγκειν, ἀλλὰ « πρὸς ἄλλο τι εἰρημένος.» ΣΧ. Τὸ συνημμένον «Ἄλλοτε» ὡς πλειστάκις ὁ Πλάτων χρητεῖ, ισοδυναμεῖ ἐνθάδε τῷ «Ἀρά τη Μῶν, ἡ τοιούτῳ τινὶ ἐτέρῳ ἀπορηματικῷ μαρτίῳ, δισπερ ἀν εἰ ἐλεγεῖς Λορα οὐτὸς ἐστιν ὁ λόγος, τουτέστιν ὁ ἐλεγχός, ὃ καὶ παῖς με ἀν, ὡς ἐλέγεις ἐξελέγκειν. — 3. Ρητορικῶς.) «Οὐ πρὸς οἰκτήνειαν,

νῦν περὶ ὧν σὺ λέγεις δλίγουσι πάντες⁴ συμφέρουσι ταῦτα Ἀθηναῖς καὶ οἱ ξένοι, καὶ ἐὰν βούλῃ κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρέχεσθαι ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγω, μαρτυρήσουσί σοι, ἐὰν μὲν βούλῃ, Νίκιας ὁ Νικηφόρτου καὶ οἱ ἀδελφοὶ μετ' αὐτοῦ, ὃν οἱ τρίποδες οἱ ἔφεξῆς ἐστῶτές εἰσιν ἐν τῷ Διονυσίῳ.⁵ ἐὰν δὲ βούλῃ, Ἄριστοκράτης ὁ Σκελλίου,⁶ οὗτος ἐστιν ἐν Πυθίου⁷ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα ἐὰν δὲ βούλῃ, ἡ Περικλέους ὅλη οἰκία, ἢ ἄλλη συγγένεια ἥντις ἢν βούλῃ τῶν ἐνθένθετο ἐκλέξασθαις ἀλλ' ἐγώ σοι εἰς ὃν οὐκ ὁμολογῶ. Οὐ γάρ με σὺ αναγκάζεις,⁸ ἀλλὰ ψευδομάρτυρας πολλοὺς κατ' ἐμοῦ παραπομένος ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς.⁹ Εγὼ δέ, ἀν μὴ σὲ αὐτὸν ἵνα ὅντα μάρτυρας παρέχωμαι ὁμολογοῦντο:¹⁰ περὶ ὃν λέγω, οὐδὲν οἶμαι ἄξιον λόγου μοι πεπεράνθαι περὶ ὃν ἀνήμεν ὁ λόγος ἦ, οἶμαι δὲ οὐδὲ σοι, ἐάν μὴ ἐγώ σοι μαρτυρῶ εἰς ὃν μόνος, τοὺς δὲ ἄλλους πάντας τούτους χαίρειν ἔχει. Εστι μὲν οὖν οὗτός τις τρόπος ἐλέγχου, ὃς σύ τε οἶσι καὶ ἄλλοι πολλοί, ἔστι δὲ καὶ ἄλλος διεγώσαντο οἶμαι. Παραδίλλουτες οὖν παρ' ἄλληλους σκεψώμεθα εἴ τι διοίσουσιν ἄλλήλων. Καὶ γάρ καὶ τυγχάνει περὶ ὃν ἀμφισβητοῦμεν οὐ πάντα συμφέρει ταῦτα, ἀλλὰ συεδέν τι ταῦτα, περὶ διν εἰδέναι τε κάλλιστον, μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον. Τὸ γάρ κεφάλαιον

» ἀλλὰ πρὸς τὰς τέλειας πολλῶν ἡμαρτητούμενας οὐδέξας» ΣΧ. — 4. Ὁλίγου σοι πάντες.) Σχεδὸν πάντες. Ταῦτο γάρ ποιεῖ δύναται τῷ ἀνωτέρῳ «Ἐμβραχυ» τῷ «Ολίγου» ἐλειπτικῷ τῆς Διά προθέσεως. Λέγεται καὶ κατὰ δοτικὴν ἐντελῶς, οἷον, «Πάνθ' ὅτα βούλεται τις ἀνθρώποις ταῦτα ἐν ὀλίγῳ.» (Δημοσθεν. Ολυμφ. Γ, σελ. 33). καὶ, «Ἐν ὀλίγῳ ὅπό σαι τοῦ σώματος ὑπηρεσίαι ἡ τῆς φύκης, ταῦτα πάντα κτλ.» (Ιπποκράτ. Περὶ ἐνυπτυ. § 1, σελ. 633). — 5. Ων οἱ τρίποδες . . . ἐν τῷ Διονυσίῳ.) «Τῶν λαμπρῶν ἀναθημάτων, καὶ τῶν πλουσίων καὶ ἐν δυνάμει, μηδουμεύει, ὅτι τούτοις μάλιστα οἱ δικασταὶ πιστεύουσι.» Διογύσιον δέ, τὸ τοῦ Διονύσου φησιν ιερόν.» ΣΧ. Μηδουμεύει τῶν Νικίου ἀναθημάτων ὁ Πλούταρχος (Νοε. § 3) — 6. Ἄριστοκράτης ὁ Σκελλίου.) Οὓς τενομα ὡς δυστοιχίστον ἔσκωψεν ὁ Κωμιδός (Πρ. 125),

Ἄριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἴ τις.

— Εγώ;

Κινεστα· καὶ τῷ Σκελλίου βδελύτορας.

— 7. Ἐν Πυθίου,) Τι τῷ ιερῷ τοῦ Πυ-

θίου Ἀπόλλωνος, περὶ οὗ ὁ Φώτιος καὶ ὁ Σουΐδας. «Πύθιον, ίερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθηνῆσιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἐτίθεσαν οἱ τῷ κυκλικῷ χορῷ νικήσαντες τὰ Θρυγήλια· καὶ Πύθιος ὁ Ἀπόλλων.» — 8. Αναγκάζεις.) «Ταῖς ἀποδεικτικαῖς πίστεσι πείθεις» ΣΧ. — 9. Εκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς.) «Οἱ ἐν τῷ δικαστηρίοις τὰ χρήματα οὐσίαν φασί. Διά τοῦτο οὖν ὡς πρὸς ῥήτορα διαιτηγόμενος, οὐτως εἰπεν δημοσίεις προστίθηκε καὶ τὴν προστίκυταν αὐτῷ οὐσίαν (τοις γρ. σηματίαιν), φημί δὲ τὰληθές.» ΣΧ. Μεταφορὰ λαμψτάτη ἀπὸ τῶν συλλογυτῶν ῥητόρων, οἱ ποιλάκις κατηγόρουν τῶν πλουσίων, ἔνεκκ τοῦ περιελεῖν αὐτῶν τὰ χρήματα. «Οὐσίαν» γέρο ἔλεγον οἱ παλαιοί, ἢν οἱ νῦν Βεληνεῖς «Περιουσίαν, Ἀγαθά» (des biens), "Εχειν (l'avoir), τοπίρχονται καὶ ἀπειποῦσι τὸ Οὐσιωτυμεῖ τῷ Ἀληθεῖ, οὐσίαν οὐκ ἀπειποῦσι καὶ τὴν ἀληθείαν ἐνόψεσσα. — 10. Ομολογοῦσι τοις.) «Οὓς μένον πρέπει τῷ δημοσίῳ ζωντα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον θύειν πάθεις» ΣΧ.

αὐτῶν ἔστιν ἡ γιγνώσκειν ἡ ἀγνοεῖν δοτις τε εὐδαιμονίαν ἔστι, καὶ δοτις μή. Αὕτην πρῶτου, περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἔστι, σὺ γάρ οἶστε εἴναι μακάριον ἄνδρα ἀδικοῦντά τε καὶ ἀδικον ἔντα, εἴπερ Ἀρχέλακον ἀδικον μὲν γάρ εἴναι, εὐδαιμονα δέ. Ἀλλοτε ὡς οὕτω σου νομίζεντος διανοώμεθα; Πῶλ. Πάνυ γε.

§ 28. Σωκ. Ἐγώ δέ φημι ἀδύνατον. Ἐν μὲν τούτῳ ἀμφισβητοῦμεν εἴνει ἀδικῶν δὲ δὴ εὐδαιμονίων ἔσται ἅρ' ἀν τυγχάνη δίκης τε καὶ τιμωρίας; Πῶλ. Ήκαστά γε, ἐπεὶ οὕτω γ' ἀν ἀθλιώτατος εἴη. Σωκ. Ἀλλ' εὖ αὖτε μὴ τυγχάνη δίκης ὁ ἀδικῶν, κατὰ τὸν σὸν λόγον εὐδαιμονίων ἔσται; Πῶλ. Φημι. Σωκ. Κατὰ δέ γε τὴν ἐμὴν δόξαν, ὡς Πῶλε, ὁ ἀδικῶν τε καὶ ὁ ἀδικος πάντως μὲν ἀθλιός, ἀθλιότερος μέντοι, εὖν μὴ διδῶ δίκην μηδὲ τυγχάνη τιμωρίας ἀδικῶν· ἡτού δὲ ἀθλιός, εὖν διδῶ δίκην καὶ τυγχάνη δίκης ὑπὸ Σεων² τε καὶ ἀνθρώπων. Πῶλ. Ἄτοπά γε, ὡς Σόκρατες, ἐπειχειρεῖς λέγειν. Σωκ. Πειράτοιμι δέ γε καὶ σὲ ποιῆσαι, ὡς ἔταιρος, ταῦτα ἐμοὶ λέγειν φίλον γάρ σε γάρονται.³ Νῦν μὲν οὖν, ἀδικοφέρομεθα, τοῦτ' ἔστι. Σκόπει δὲ καὶ σύ. Εἰπον ἐγώ που ἐν τοῖς ἐμπροσθευ τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον εἴναι. Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Σὺ δὲ τὸ ἀδικεῖσθαι. Πῶλ. Ναι. Σωκ. Καὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἀγαπῶντας εἴναι ἐγώ, καὶ ἔξηλέγχθην ὑπὸ σοῦ. Πῶλ. Ναι μὰ Δία. Σωκ. Ὡς σύ γε οἶει, ὡς Πῶλε. Πῶλ. Ἄληθῆ γε οἰόμενος ἴσως. Σωκ. Σὺ δέ γε εὐδαιμονίας αὖ τοὺς ἀδικοῦντας, εὖν μὴ διδῶσι δίκην. Πῶλ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Ἐγώ δέ αὐτοὺς ἀθλιωτάτους φημί τοὺς δὲ διδόντας δίκην, ἡτού. Βούλει καὶ τοῦτο ἐλέγχειν; Πῶλ. Ἀλλ' εἴ τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερόν ἔστιν,⁴ ὡς Σόκρατες, ἔξελέγξαι. Σωκ. Οὐδῆτα, ὥς Πῶλε, ἀλλ' ἀδύνατον.⁵ Τὸ γάρ ἀληθές οὐδέποτε ἐλέγχεται. Πῶλ. Πῶς λέγεις; εὖν ἀδικῶν ἀνθρώπος ληφθῆ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλώται καὶ ἐκτέμνηται καὶ τοὺς δρθικλυροὺς ἐκκόπται, καὶ ἀλλοις πολλάκις καὶ μεγάλας καὶ πανταπεδάς λόγοις αὐτός τε λωβηθεὶς, καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδών παιδάς τε καὶ γυναῖκα, τὸ ἔσχατον ἀνασταρωθῆ, ἡ καταπιττωθῆ, οὗτος εὐδαιμονέστερος ἔσται, ἡ εὖν διαφυγών τύραννος καταστῆ, καὶ ἀργον ἐν τῇ πόλει διαδιῆ ποιῶν διτι ἀν βαύληται, ζηλωτὸς διν καὶ εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἀλλοις ξένοις; ταῦτα λέγεις ἀδύνατον εἴναι ἔξελέγγειν;

§ 28, 2. (Ὑπὸ Σεων.) «Εἰ ὑπὸ Σεων, » εἰρωνείαν φησίν, ἡ κατ' ἀντίρρασιν.⁶
 » ἀγκυθὰ ἡ δίκη τὰ γάρ ἐκ τούτων τοι- ΣΧ. — 5. 'Αλλ' ἀδύνατον.) «Ο Σω-
 αῦτα» ΣΧ. — 3. Φίλον γάρ σε γάρονται.) κάρτης τῷ παρ' ὑπόνοιαν λεγομένῳ
 » Οὐχ ὡς ὁμόφρονα, ἀλλ' ὡς εὐνοϊκῶς πρᾶς πάντα ἀνθρώπον ἔχων.» ΣΧ. — » γοῦται, εἰπῶν, οὐ χαλεπός, ἀλλ' ά-
 4. Χαλεπώτερόν ἔστιν.) «Καὶ τοῦτο κατ' ο δύναται.» ΣΧ.

§ 29. Σωκ. Μορμολύττη² αὖ, ὡ γενναῖς Πῶλε, καὶ οὐκ ἐλέγχεις, ἀρτὶ δὲ ἐμαρτύρου³. Ὁμως δὲ ὑπόμνησόν με σμικρὸν, ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι, εἶπες;⁴ Πωλ. Ἐγώγε. Σωκ. Εὔδαιμονέστερος μὲν τοίνυν οὐδέποτε ἔσται οὐδέτερος αὐτῶν, οὕτε ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα⁵ ἀδίκως, οὗτε ὁ δίκην διδούς· δύοιν γάρ ἀθλίοιν εὐδαιμονέστερος μὲν οὐκ ἀν εἴη, ἀθλιώτερος μέντοι ὁ διαφυγῶν καὶ τυραννεύσας. Τί τοῦτο, ὡ Πῶλε, γελᾶς; ἂλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου⁶ ἔστιν, ἐπειδόν τις τι εἴπῃ, καταγελᾶν, ἐλέγχειν δὲ μή. Πωλ. Οὐκ οἶσι ἐξεληλέγχθαι, ὡ Σώκρατες, ὅταν τοιαῦτα λέγης καὶ οὐδεὶς ἀν φῆσειν ἀθρώπων; Ἐπεὶ ἔρου τινὰ τουτωνί. Σωκ. Ω Πῶλε, οὐκ εἰμὶ τῶν πολιτικῶν καὶ πέρουσι βουλεύειν λαχῶν,⁷ ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἡ ἐμὴ⁸ ἐπρυτάνευε καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν⁹, γέλωτα παρεῖχον καὶ οὐκ ἡπιστάμην ἐπιψηφίζειν¹⁰. Μή σύ

§ 29. 2. Μορμολύττη.] «Φοβεῖς. Παρῆκτας δὲ τὸ ρῆμα ἀπὸ τῶν προσωπέων »τῶν ἐν ταῖς τραγῳδίαις ὑπογριεῖσιν, νά ἐκάλουν Μορμολύκεια, Δωριεῖς δὲ, »Γόργια. Τοιούτοις δὲ καὶ αἱ γυναῖκες »τὰ παιδία φοβοῦσιν. »ΣΧ. Ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς Μορμολύκης, τῆς Ἀχέροντος τιθήντης, ἐξ τῆς καὶ οἱ παρὰ τοῖς ἡμετέροις χυδαίοις, καὶ πολλοῖς τῶν μὴ χυδαίων, πιστεύομενοι Βορβόλακες, διπερ ἔδειχθη ἀλλαχθεῖ (Σημ. εἰς τὰ Ἕλιοδώρ. Αἰθιοπικ. σελ. 5.) — 3. Ἀρτὶ δὲ ἐμαρτύρου.] Ήρδ μικροῦ δὲ μάρτυρας πολλοὺς παρεχόμενος ὃντος με ἐξελέγχειν. — 4. Ὑπόμνησόν με σμικρὸν, ΕΑΝ ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι, εἶπες;] Εἰστιν οἱ γράφειν παρήγεισαν, ΕΙ ΕΑΝ, έν ή ὁ νοῦς, Ὑπόμνησόν με σμικρὸν εἰ εἶπες, »Ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι· ἄλλως γάρ ἀν ἐσχάτωις σόλοικος εἴη ἡ μετά τοῦ ὄριστικοῦ σύνταξις τοῦ Εἴκου. »Εστι μέντοι καὶ μηδὲν μετακινοῦντα τὴν γραφὴν, μόνη τῇ ἐρωτηματικῇ στίξει περιπέντα τὸ δοχοῖν σόλοικον, »Ὑπόμνησόν με σμικρὸν, »Ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυχνίδι, εἶπες;» τουτέστιν, ὑπόμνησόν με σμικρὸν, θήκουτά σου λέγοντος, »Ἐὰν ἀδίκως ἐπιβουλεύων τυραννίδι; Τοῦτο γάρ ἐλεγεν ἀρτὶ ὁ Πῶλος, »Ἐὰν ἀδικῶν ἀνθρώπος ληρθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων. » — 5. Ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα.] »Ο φθάσας τυραννῆται. — 6. Λίλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου] «Τοῦτο παράγγελμα Γοργίου, τὸ τὰς σπουδάς τῶν ἀντιδίκων γέλωτε ἐκλύειν· τὰ δὲ πγελοῖς ταῖς σπουδαῖς ἐκχρούειν. »ΣΧ. — 7. Βουλεύειν λαχῶν] «Κληρωτοὶ γάρ οἵταν οἱ βουλευταὶ ἡρτέοις ἐκάστης τῶν

»δέκα ωντῶν εἴτε πρὸς ἔνα ἐνιαυτόν. Καὶ δέ καὶ ἐλέγετο Πριτανεύειν ἡ φυλὴ.» ΣΧ. — 8. Ἡ φυλὴ ἡ ἐμὴ] Ἐκ ΔΓ προσετέθησαν αἱ τελευταῖαι λέξεις δύο. Ἡν δὲ ἡ ἀντιοχίς καλουμένη φυλὴ, ἐξ τῆς τῆς Σώκρατης, η δῆλον ἐκ τῶν ἀλλαχθεῖσελεγμένων τῶν Πλάτωνος (Ἀπολογ. σελ. 32.) — 9. Καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν] «Ἐπιψηφίζειν ἔστι τὸ τινὸς πριτανευούσας φυλῆς ἔνα κληρούμενον ἀπὸ αὐτῆς τὰς υφήρους ἐιάστων ἀπαριθμεῖσθαις τῶν τε τεθειμένων (γρ. τιθεμένων) δεῖν πγίνεσθαι, περὶ οὐ τὴ σκέψις, καὶ τῶν ἀπαγορευόντων, καὶ ἔστι τὰς τῶν ἀμφιβάλλειν λεγόντων ἀποραίνειν τε εἰς τὸ κοινὸν, τίνες τούτων αἱ φῆροι πλεῖον »ἢ ἐλάττους, η μεταξὺ, ἐξ τῶν τὸ πρακτέον, η μὴ, διεκρίνετο. Καὶ δ τούτου ποιῶν, »οὗτος τὸ δ Ἐπιψηφίζειν λεγόμενος. »ΣΧ. — 10. Γέλωτα παρεῖχον καὶ οὐκ ἡπιστάμην ἐπιψηφίζειν.] Κατ’ εἰρωνείαν τοῦτο λέγει Σώκρατης· οὐ γάρ εἰς γέλωτα, ἀλλ’ εἰς τὴν καθ’ ἑαυτοῦ δργήν εἰσιη τὸν δῆμον, περὶ πλείονος ποιησυμένος εὐοεσκίν, η πχροτατήσει δέρημα πάρη τὸ δίκαιον, η φυτὸν δὲ Ζενοφῶν (Ἀπομνημ. Α, I, § 18). Τοῦτο μὴ συνεῖται τῶν παρὰ τῷ Αθηναϊκῷ (σελ. 217) Δειπνοσοφιστῶν τι, η καὶ τὸ φιλαίτιον τοῦ ἀληθεύς προελθεντος, καθάπτεται Πλάτωνος, ὡς παριστορίκην τοῦτο φίταντος. »Ἐν δὲ τῷ κύτῳ Γοργίᾳ δὲ Πλάτων τὸν Σώκρατην ποιεῖ λέγοντα . . . Γέλωτα παρεῖχον οὐκ οὐκ ηδυνάμην ἐπιψηφίσαι. Τοῦτο ὁ Σώκρατης οὐ κατ’ ἀδυνατίαν ἐποίησεν, οὐδὲ μᾶλλον κατ’ ἀνδραγαθίαν οὐ γάρ ηδεύλετο λύειν δημορχητίας γέμοντα.

μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας,¹¹ ἀλλ', εἰ μὴ ἔχεις τούτων βελτίω ἔλεγχον, ὅσπερ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος, καὶ πείρασαι τοῦ ἔλεγχου οἷον ἐγὼ οἴμαι δεῖν εἶναι. Ἐγὼ γάρ ὁν ἀν λέγω ἔνα μὲν παρασχέσθαι μάρτυρα ἐπισταμαι αὐτὸν πρὸς ὃν μοι ὁ λόγος ἦ, τοὺς δὲ πολλοὺς ἐῶ χαίρειν· καὶ ἔνα ἐπιψηφίζειν ἐπιστάμαι, τοῖς δὲ πολλοῖς οὐδὲ διαλέγομαι. "Ορα οὖν εἰ ἐθελήσεις¹² ἐν τῷ μέρει διδόναι ἔλεγχον, ἀποκρινόμενος τὰ ἐρωτώματα. Ἐγὼ γάρ δὴ οἴμαι καὶ ἐμὲ καὶ σὲ¹³ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιον ἥγεισθαι, καὶ τὸ μὴ διδόναι δίκην, τοῦ διδόναι. Πῶλ. Ἐγὼ δέ γε οὗτ' ἐμὲ οὐτ' ἄλλου ἀνθρώπων οὐδένας ἐπει σὺ δέξαιο ἀν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν; Σωκ. Καὶ σύ γ' ἀν καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. Πῶλ. Πλάνοι γε δεῖ, ἀλλ' οὐτ' ἐγὼ οὔτε σὺ οὐτ' ἄλλος οὐδείς. Σωκ. Οὐκοῦν ἀποκρινῇ; Πῶλ. Πάνυ μὲν οὖν καὶ γάρ ἐπιθυμῶ εἰδέναι ὃ, τι ποτ' ἐρεῖς. Σωκ. Λέγε δὴ μοι,¹⁴ ἵν' εἰδῆς, ὡσπερ ἀν εἰ εξ ἀρχῆς σε ἡρώτων, πότερον δοκεῖ σοι, ὡς Πῶλε, κάκιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; Πῶλ. Τὸ ἀδικεῖσθαι ἔμοιγε. Σωκ. Τί δαι δὴ αἰσχιον; πότερον τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι; ἀποκρίνου. Πῶλ. Τὸ ἀδικεῖν. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ κάκιον, εἴπερ αἰσχιον. Πῶλ. Ήκιστά γε.

§ 30. Σωκ. Μανθάνω. Οὐ ταυτὸν ἥγη σὺ, ὡς ἔωικας, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν, καὶ κακὸν καὶ αἰσχρόν. Πῶλ. Οὐ δῆτα. Σωκ. Τί δαι τόδε; τὰ καλὰ πάντα, οἷον καὶ σώματα καὶ χρώματα καὶ σχήματα καὶ φωνὰς καὶ ἐπιτηδεύματα,² εἰς οὐδὲν ἀποβλέπων καλεῖς ἐκάστοτε καλά; οἷον πρῶτον τὰ σώματα τὰ καλά, οὐχὶ ἦτοι κατὰ τὴν χρείαν λέγεις καλά εἶναι, πρὸς δὲ ἀν ἐκαστον χρήσιμον ἦ, πρὸς τοῦτο, ἡ κατὰ ἡδονὴν τινα, ἐάν εν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν ποιῇ τοὺς θεωροῦντας; ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν περὶ σώματος καλλιούς; Πῶλ. Οὐκ ἔχω. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τἄλλα πάντα οὕτω καὶ σχήματα καὶ χρώματα ἢ διὰ ἡδονὴν τινα, ἡ διὰ ὡφέλειαν, ἡ διὰ ἀμφότερα, καλὸν προσαγορεύεις; Πῶλ. "Ἐγωγε. Σωκ. Οὐ καὶ τὰς φωνὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν πάντα ὡσαύτως; Πῶλ. Ναὶ. Σωκ. Καὶ μήν τά γε κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπι-

»Παρίστησι δὲ τοῦτο σαρῶς ὁ Ξενοφῶν
»κ. τ. λ.» — 11. Ἐπιψηφίζειν τοὺς πα-
ρόντας.] «Ἄντε τοῦ ταῖς ψήφοις τῶν
παρόντων λοίνειν τὴν ἀληθείαν. »ΣΧ.
Η μᾶλλον, Ἄντε τοῦ τὰς ψήφους τῶν
παρόντων ζητεῖν, ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι
Rogare sententias ἔλεγον, οἱ δὲ Γάλλοι
mettre aux voix φασί. — 12. Εἰ ἐθελή-

σεις.] Προειλόμην τὴν ΔΓ ταύτην τῆς
ἐκδιδομένης, Εἰ ἐθελήσας, προχιρετέαν
εἶναι καὶ τοῦ Ε. κρίναντος. — 13. Καὶ
ἔμε καὶ σέ.] «Κατὰ τὰς κοινὰς καὶ ἀ-
ληθεῖς ζηνοίκας δηλουότι. »ΣΧ. — 14.
Λέγε δὴ μοι] «Τῶν δύο προβλημάτων
»τοῦ πρώτου ἐντεῦθεν ἡ κατασκευὴ, τὸ,
»Χειρον τοῦ ἀδικεῖσθαι τὸ ἀδικεῖν. »ΣΧ.

τηδεύματα² οὐ δὴπου ἔκτος τούτων ἐστὶ τὰ καλά, τοῦ ή ὡφέλειμα εἶναι ή τὸδέα, ή ἀμφότερον. Πῶλ. Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος ὥστατος;³ Πωλ. Πάνυ γε, καὶ καλῶς γε νῦν ὁρίζῃ, ὡς Σώκρατες, ἡδεοῦ τε καὶ σύγχθῷ δρικόμενος τὸ καλόν. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὸ αἰσχρὸν τῷ ἐνχυτῷ λύπη τε καὶ κακῷ; Πῶλ. Ἀνάγκη. Σωκ. "Οταν ἄρα θύσιον καλοῖς Θάτερον κάλλιον ἦ, ή τῷ ἐτέρῳ τούτοις ἡ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλου κάλλιόν ἐστιν, τῆτοι ἡδουγῆ η ὡφελεῖα η ἀμφοτέροις. Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Καὶ δέ τον δὲ δὴ θύσιον αἰσχροῖν τὸ ἐτερον αἴσχιον ἦ, τίτοι λύπη η κακῷ ὑπερβάλλου αἴσχιον ἐσται η οὐκ ἀνάγκη; Πῶλ. Ναι. Σωκ. Φέρε δὴ, πῶς ἐλέγετο νῦν δὴ περὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι; οὐκ ἔλεγες τὸ μὲν ἀδικεῖσθαι κάκιον εἶναι, τὸ δὲ ἀδικεῖν αἴσχιον; Πῶλ. Ἐλεγον. Σωκ. Οὐκοῦν εἴπερ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, τίτοι λυπηρότερόν ἐστι καὶ λύπη ὑπερβάλλου αἴσχιον ἀν εἴη, η κακῷ η ἀμφοτέροις.⁴ οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη; Πῶλ. Πῶς γάρ οὖ;

§ 31. Σωκ. Πρῶτον μὲν δὴ σκεψώμεθα ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, καὶ ἀλγοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦτες η οἱ ἀδικούμενοι; Πῶλ. Οὐδὲν μέν, ὡς Σώκρατες, τοῦτο γε. Σωκ. Θύκη ἄρα λύπη γε ὑπερέχει. Πῶλ. Οὐ δῆτα. Σωκ. Οὐκοῦν, εἰ μὴ λύπη, ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἀν εἴη ὑπερβάλλοι; Πῶλ. Οὐ φαίνεται. Σωκ. Οὐκοῦν τῷ ἐτέρῳ λείπεται; Πῶλ. Ναι. Σωκ. Τῷ κακῷ; Πῶλ. Ἐσικεν. Σωκ. Οὐκοῦν κακῷ ὑπερβάλλου τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἀν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι. Πῶλ. Δῆλον δὴ δέται. Σωκ. "Ἄλλοτι οὖν ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ σοῦ ὡμολογεῖτο ἡμῖν ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ αἴσχιον εἶναι τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; Πῶλ. Ναι. Σωκ. Νῦν δέ γε κάκιον ἐφάνη; Πῶλ. Ἐσικε. Σωκ. Δέξαιο οὖν ἀν σὺ μᾶλλον τὸ κάκιον καὶ τὸ αἰσχριον ἀντὶ τοῦ ἔττον; Μή δικεῖ ἀποκρίνασθαι, τὸ Πῶλε, οὐδὲν γάρ βλαστήσῃ, ἀλλὰ γεννητικώς τῷ λόγῳ, ὡς περὶ ιατροῦ, παρέχον,² ἀποκρίνου καὶ η φάσι η μὴ διέρωτῶ. Πῶλ. Ἄλλ' οὐκ ἀν δέξαιμην, η Σώκρατες. Σωκ. "Άλλος δέ τις ἀνθρώπων; Πῶλ. Οὐ μοι δοκεῖ, κατά γε τοῦτον τὸν λόγον. Σωκ. Ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἐλεγον, δέται οὗτ' ἀν ἐγὼ οὗτ' ἀν σὺ οὗτ' ἀλλος οὐδεὶς ἀνθρώπων δέξαιται ἀν μᾶλλον ἀδικεῖν

§ 30. 2. Καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα.] εἰ Επιτηδεύματά ἐστι τὰ διὰ μόνων τῶν ἔθνων μελετώμενα. — ΣΧ. — 3. Οὐκοῦν καὶ τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος ὥστατος;]
II ὡρέιμον η ἡδονή, η ἀμφότερος ἐστι;]
— Μαθήματά δεται, τὰ κατὰ τὰς τέχνας καὶ ἀποστάθμας διὰ θεωρητικῶν τετοι

ἀνθρώποις παραγγυνόμενα. ΣΧ. — 4. II τοι λυπηρότερόν ἐστι καὶ λύπη ὑπερβάλλου αἴσχιον ἀν εἴη, η κακῷ η ἀμφοτέροις.] "Επιθι τὸν ἔττον (§ 33) παραπλασίαν φράσιν, τοι το αἰσχιστον διτοι λύπην μετετην κ. τ. λ. ε
§ 31. 2. "Ωσπερ ιατροῦ, παρέχων]

ἢ ἀδικεῖσθαι· κάκιον γάρ τυγχάνει ὅν. Πῶλ. Φαίνεται. Σωκ. Ὁρᾶς οὖν, ὡς Πῶλε, ὁ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος ὅτι οὐδὲν ἔστιν³, ἀλλὰ αὐτὸν μὲν οἱ ἄλλοι πάντες ὀμολογοῦσι πλὴν ἐμοῦ· ἐμοὶ δὲ σὺ ἔξαρκες εἰς ὃν μόνον καὶ ὀμολογῶν καὶ μαρτυρῶν, καὶ ἐγὼ σὲ μόνου ἐπιψηφίζων⁴ τοὺς ἄλλους ἐώς χαιρεῖν. Καὶ τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτως ἐγένετο. Μετὰ τοῦτο δὲ⁵, περὶ οὗ τὸ δεύτερον ἡμεριστήσαμεν σκεψόμεθα τὸ ἀδικοῦντα διδόναι δίκην, ἀρχ μέγιστου τῶν κακῶν ἐστίν, ὡς σὺ δικαιοῦ, ἢ μείζου τὸ μὴ διδόναι, ὡς αὖ ἐγὼ φάμην; Σκοπώμεθα δὲ τῆς διδόναι δίκην καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαιώς ἀδικοῦντα ἀρχ τὸ αὐτὸν κακεῖς; Πῶλ. Ἐγωγε. Σωκ. Ἐγεις οὖν λέγετε ὡς οὐχὶ τό γε δίκαια πάντα καλά ἐστι, κακόσσαν δίκαια; καὶ δικαστέμενος εἰπέ. Πῶλ. Ἀλλὰ μοι δοκεῖ, δὲ Σωκράτες.

§ 32. Σωκ. Σκόπει δὲ καὶ τόδε ἀρχ εἴ τις τι ποιεῖ², ἀνάγκη τι εἶναι καὶ πάσχου ὑπὸ τούτου τοῦ ποιεῦντος; Πῶλ. Ἐμοιγεθείσκει. Σωκ. Ἄρχ τοῦτο πάσχου ὁ τὸ ποιεῦν ποιεῖ, καὶ τοιοῦτου οἷον ποιεῖ τὸ ποιεῦν; Λέγω δὲ τὸ τοιόνδε εἴ τις τύπτει, ἀνάγκη τι τύπτεσθαι; Πῶλ. Ἀνάγκη. Σωκ. Καὶ εἰ σφύρρα τύπτει, ἢ ταχὺ, ὁ τύπτων, οὕτω καὶ τὸ τυπτόμενον τύπτεσθαι; Πῶλ. Ναι. Σωκ. Τοιοῦτου ἀρχ πάθος³ τῷ τυπτομένῳ ἐστίν, οἷον αὖ τὸ τύπτον ποιῆι; Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ εἰ κάει τις, ἀνάγκη τι κάεσθαι; Πῶλ. Πῶς γάρ οὐ; Σωκ. Καὶ εἰ σφύρρα γε κάει ἢ ἀλγειῶς, οὕτω κάεσθαι⁴ τὸ καύμενον, ὡς αὖ τὸ κάου κάη; Πῶλ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ εἰ τέμνει τις, ὁ αὐτὸς λόγος; τέμνεται γάρ τι. Πῶλ. Ναι. Σωκ. Καὶ εἰ μέγα γε ἢ βαθὺ τὸ τυπτικὸν ἀλγειῶν, τοιοῦτον τυπτικὸν τέμνεται τὸ τεμνόμενον οἷον τὸ τέμνον τέμνει; Πῶλ. Φαίνεται. Σωκ. Συλλόβοται δὴ ὅρχεις ὁ ἄρτι ἔλεγχος περὶ πάσητον οἷον αὖ τι ποιῆι τὸ ποιεῦν, τοιοῦτον τὸ πάσχον πάσχειν. Πῶλ. Ἀλλ' ὀμολογῶ. Σωκ. Τούτων δὴ ὀμολογουμένων, τὸ δίκην διδόναι πότερον πάσχειν τι ἐστίν, ἢ ποιεῖν; Πῶλ. Ἀνάγκη, ὡς Σωκράτες, πάσχειν. Σωκ. Οὐκοῦν ὑπό τινος ποιεῦντος; Πῶλ. Πῶς γάρ οὐ; ὑπό γε τοῦ κολάζοντος. Σωκ. Ὁ

Σεαυτόν. — 3. Οὐδὲν ἔστιν.] Προσυπαλευστέον, κατὰ τὸν Ἡ. τὸ ὑπαρκτικὸν ἥμα, ὡς περ ἀν εἰ καὶ ἐγράφετο, Οὐδὲν ἔστιν σίνατι. Ο δὲ βύτυχος ὑπενόσι γεγράφθαι πάλιτι, Οὐδὲν ἔστιν. Εἴη δὲ ἀν τοῦτο παραπλήσιον τῷ τοῖς Γάλλοις λεγομένῳ, cela ne ressemble à rien. — 4. Σὲ μόνου ἐπιψηφίζων.] Σου μόνου τὴν φήμον ζητῶν. — 5. Μετὰ τοῦτο δέ.] Τοῦ δευτέρου προβλήματος πατησεν,

* ὅτι τῶν ἀδικούντων κρείττων ὁ δίκην διδόσεις, ἢ ὁ μὴ. » ΣΧ.

» § 32. 2. Εἰ τις τι ποιεῖ.] «Ἐκ τούτου δῆλον, ἐτί τὸ νοεῖν καὶ βαδίζειν, οὐ ποιεῖν ἐστίν, ἀλλ' ἐνεργεῖν μόνον· οὐ γάρ πρὸς τὶ πάσχον γίγνονται. » ΣΧ. — 3. Τοιοῦτον ἀρχ πάθος κ. τ. λ. » Εκ ΔΓ, ἀντὶ τοῦ ἐνάρθρου, Τὸ τοιοῦτον ἀρχ πάθος. — 4. Οὐτω κάεσθαι] ίσως (φασι τις τῶν πρετερῶν) θήμεντο, οὐτω